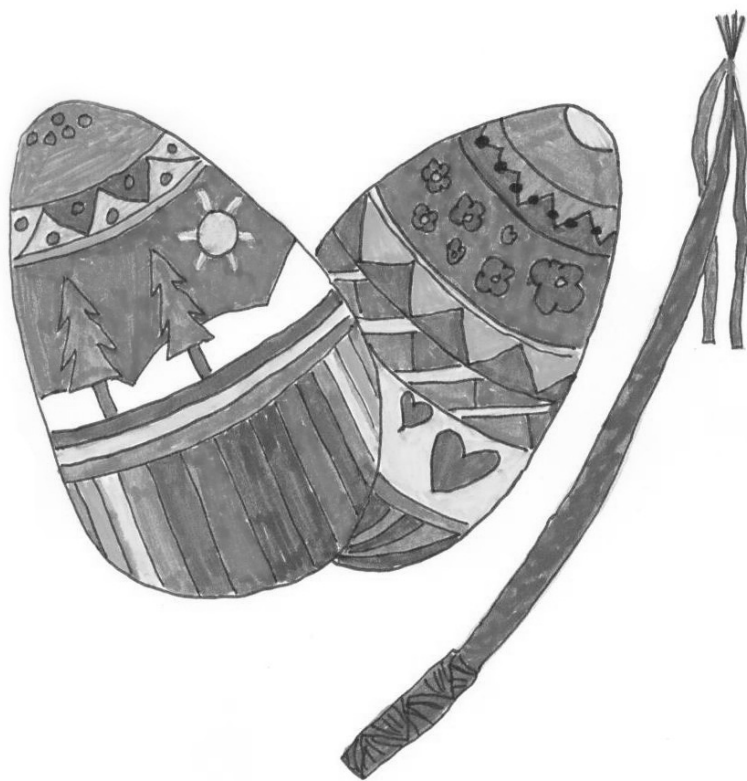

ČESKÝ ROK

DUBĚN

aneb Kde končí svět?

Almanach vítězných prací literární soutěže
dětských autorů Zlínského kraje 2011/2012

ČESKÝ ROK

DUBĚN

aneb Kde končí svět?

Almanach vítězných prací literární soutěže
dětských autorů Zlínského kraje 2011/2012

Masarykova veřejná knihovna Vsetín

Spolufinancováno Zlínským krajem a Ministerstvem kultury ČR

Vsetín 2012

© Masarykova veřejná knihovna Vsetín, 2012

ISBN 978-80-904967-0-5

Obsah

Úvod	4
O ztracených semínkách	5
1. apríl	6
Otloukej se pišťaličko aneb moje Velikonoce	6
Apríl, toaletní papír	7
Takový obyčejný apríl.	8
Duben u nás doma	9
Jak to chodí na apríla / Zlá Morana	9
Zlatý déšť kvete v dubnu.	11
Konečně zajímavé Velikonoce	12
Mohlo to tak dopadnout...	13
Po roce plave jaro v potoce.	17
Duben	20
Velikonoční překvapení	22
29. duben – Robert	25
Důvod proč mám rád duben	26
18. duben.	26
Jarní záhon, Jarní voda, Jaro, Duben, Velikonoční zajíček	27
Jaro, Pomlázka, Popletený duben	28
Jak to chodí na apríla, Apríl, Slepíčí příběh	28
„Bezchybný aprílový plán“, Apríl	29
Sbohem sněhy, Proutek vrbový, Jaro je tu , Duben	30
Velikonoce, Pestrobarevný duben	31
Apríl.	32
Ferdův velikonoční příběh	33
Záchrana vajíčka	37
Honba za pokladem	44
Komiks	52
Komiks	53
Velikonoce u mravenců	54
Kniha pokladů	55
Velikonoce	57
Skořápka	58
Dubínek	62
Vítězové krajského kola dětské literární soutěže Český rok	65

Úvod

Vážené a milé čtenářky,
vážení a milí čtenáři,

sborník vítězných prací literární soutěže dětských autorů Zlínského kraje vám byl představen poprvé v roce 2000 a vydala ho Knihovna Kroměřížska. Soutěž je od roku 2001 součástí celostátního projektu Klubu dětských knihoven při Svazu knihovníků a informačních pracovníků ČR Kde končí svět. Cílem tohoto projektu je podporovat literární i výtvarné aktivity dětí.

Děti z jednotlivých regionálních klubek dětských knihoven ČR pro tento ročník zpracovávaly téma Český rok. Děti z okresů Kroměříž, Uherské Hradiště, Vsetín a Zlín inspirativně v próze, poezii a v oblíbené kategorii komiks ztvárnily dubnovou tematiku – jaro, zvyky, obyčeje, apríl, hledání pokladů... Svě práce pojaly neobyčejně hravě a s humorem.

Soutěž organizovaná v rámci Zlínského kraje nyní už vstoupila do dvanáctého ročníku. Celkem se zúčastnilo ve Zlínském kraji literární soutěže 655 dětí. Na hodnocení prací se podílely odborné poroty v Knihovně Kroměřížska, v knihovně Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti, v Masarykově veřejné knihovně ve Vsetíně a v Krajské knihovně Františka Bartoše ve Zlíně.

Do krajského kola postoupily vítězné práce z jednotlivých okresních kol. Soutěžící byli rozděleni do věkových kategorií (1. - 3. třída, 4. - 5. třída, 6. - 7. třída, 8. - 9. třída, speciální školy 1. stupně a speciální školy 2. stupně), přičemž próza, poezie a komiks se hodnotí odděleně.

V řadě prací, které najdete v tomto sborníku, se můžete setkat s krásnými, poetickými obraty např. turčinka, kokarda, krásnoočko, 1. apríl, zlá Morana. Můžete se potěšit slovíčky, která voní jarem a valašskými zvyky: Po roce plave jaro po potoce, Otloukej se písňalíčko aneb Moje Velikonoce...

Sluší se poděkovat všem dětem za to, že napsaly svou báseň, prózu nebo komiks a soutěže se zúčastnily.

Masarykova veřejná knihovna Vsetín děkuje za finanční podporu Zlínskému kraji (vydání sborníku) a MK ČR.

Jako krédo sborníku Český rok – Duben si vypůjčím slova Jana Amose Komenského: „Poznej sám sebe, abys mohl poznat nové lidi...“

Marie Pokorná
zástupkyně ředitelky Masarykovy veřejné knihovny
Vsetín

Václav Hrabinec

3. třída, ZŠ Velehrad

O ztracených semínkách

Byla jednou čtyři malá semínka - turčinka, kokarda, krásnoočko a gazanie. A ta se rozhodla, že si vyjdou do světa. "Ale kam?" napadlo malou kokardu. "Neboj se. Na světě je hrozně moc hlíny, kde můžeme vyrůst a být pěknými květinami." Tak šla a šla, až došla do jedné zahrádky, ale zahrádka byla už plná jiných kytiček. "Nic pro nás, je tu plno," řekla gazanie. Tak šla semínka dál a po několika dnech uviděla v dálce prázdnou zahrádku. Ale že byla moc malá, tak než tam došla, paní, co tam bydlela, osadila zahrádku už svými semeny. Naše parta zesmutněla. Nejmladší semínko si stěžovalo: "Proč není na světě nějaká zahrádka, kde bychom mohly vyrůst?"

Putovala dál. Přišla do města. Dívala se po celém městě, ale nikde žádná zahrádka. Tu semínka uviděla, že ve výloze květinářství mají spoustu druhů hlíny a květin. Ale byla noc, takže se nemohla dostat dovnitř a čekat se jim nechtělo. Nakonec usoudila, že půjdou dál. Ale než došla k dalšímu náměstí, byl den a malá semínka spatřila, že jednomu pánovi vypadla velká bankovka. "Kupme si autíčko!" napadlo krásnoočko. "Mám dobré očko, můžu řídit." Tak šla semínka do hračkářství, koupila si tam autíčko Ferrari na ovládačku a to už pak byla jiná sranda, než se pachtit po ulicích pěšky. Potom si semínka začala projíždět celé město. Nebolely je nohy a popadla je radost, že projedou svět. Úplně zapomněla na to, že to jejich autíčko je na baterie.

A tak jednou, když jeli kolem malého obchodu, zjistili, že jim dochází baterie. Nikdo nevěděl, co dělat dál. Autíčko tam nechat? Všichni si mysleli, že nechat ho tam nechtějí. Tak co? "Na cedulce je napsáno, že baterie stojí jen patnáct korun," řekla turčinka. "A tolik nám právě zbývá." A tak si semínka koupila baterii a odjela přenocovat pod stromy.

A když spala, brzo ráno, je našel jeden kluk při cestě do školy. A samozřejmě si vzal semínka do kapsy. Zapomněl je doma z kapsy vydělat a maminka se rozhodla kalhoty oprat. A tak se semínka dostala do pračky. Jeho maminka chtěla mít vždy vše čisté. A tak tam dávala různé prací prášky. Cvak cvak a pračka byla zapnutá. A najednou pračka začala vsávat prací prášek a naše semínka tou vodou a tím práškem najednou jako kdyby byla trošku větší a stalo se to. Začaly vylézat klíčky z kapes od kalhot a semínka náhle v pračce vyrostla. A když maminka vydělávala prádlo z pračky, všimla si, že jsou tam nějaké malé rostlinky. Tak je přesadila z kapsy do své zahrádky. Starala se o ně a zjistila, že tím pracím práškem ještě zkrásněly. A měla z nich velkou radost až do podzimu.

Jakub Žák

ZŠ Mikoláše Alše Zlín

1. apríl

V jednom městě, na jedné ulici, v jednom domě bydlel kouzelník Peterson a dva skřítkci Janek a Kubišta. Tito skřítkci byli velicí lumpíci a neustále si z kouzelníka Petersona dělali legraci. Ten se ale jednou tak rozzlobil, že skřítky Janka a Kubištu zaklel do hlubokého spánku. Mohli se probudit jen na jeden jediný den v roce a tím dnem byl 1. duben, apríl. A apríl je den plný legrace, utahování si z ostatních kolem, vtipků, žertíků a zábavy. Skřítkové si ho taky hezky dokázali užít. Chystali na kouzelníka Petersona takové vtipky a žertíky až přecházel zrak. Taky se těšil, až přijde půlnoc a skřítkové znovu usnou na celý rok. Takovým žertíkem byl i ten, kdy mu malou kouzelnickou hůlku ukryli na jeho vlastním kouzelnickém klobouku a předstírali, že se někam ztratila. Kouzelník hledal, kde mohl, ale hůlku najít nemohl. Až skřítkové viděli, že je Peterson opravdu nešťastný a bez kouzelnické hůlky špatný kouzelník, bylo jim ho líto. Skřítkové přivedli Petersona k zrcadlu, aby viděl, že ji měl po celou hledání na klobouku. Pak se Janek s Kubištou strašlivě smáli, jak ho zase pěkně napálili. Takových vtipků bylo za celý den spoustu a jeden lepší než druhý. Skřítkové Janek a Kubišta se vždycky těšili, že si tento den užijí až do půlnoci a kouzelník Peterson až budou skřítkové znovu na dlouho spát.

Jaroslav Hynčica

3. třída, ZŠ Neubuz

Otloukej se píšťaličko aneb moje Velikonoce

„Otloukej se píšťaličko, nebudeš-li se otloukati, budu na tě žalovati ...“ básničkou, při které mi dědeček vytloukal píšťalku z vrbové „halúzky“, začíná nejen jaro, ale pro mě vždy začínají velké přípravy na Velikonoce. Jako první je klabání. S kamarády chodíme po tři dny po vesnici s řehtačkami a klabačkami. Poslední den na Bílou sobotu dostaneme výslužku. S dědou pleteme tatar neboli pomlázku z vrbových proutků a hned ho vyzkouším na mamince. Maminka mi pro parádu uváže první mašli. Na velikonoční neděli pomáhám mamince barvit vajíčka. Moje barva je zelená, a tak vajíčka nazeleno barvím já. Nejlepší je pondělí, protože chodím před obědem i po obědě mrskat holky z naší školy. Mrskání je bezva, protože i když tatarem mrskám holky přes zadek, tak za to nedostanu pohlavek ani kopanec. A když jim k tomu řeknu pěknou básničku, dají mi do košíku nejen barevné vajíčko, na tatar mašličku, ale i nějakou dobrotu. Rád chodím po mrskačce s kamarádem Prokopem a Cyrilem, protože je větší sranda. Večer bývám pěkně ucapkaný, ale vždy se zase s kluky domluvíme, že další Velikonoce budeme chodit zase spolu a ještě vymrskáme více holek.

Klára Machů
ZŠ Uherský Brod

Apríl, toaletní papír

Můj praděda, který vloni zemřel skoro v 90 letech, byl člověk, který v životě prožil i hodně těžkých a zlých zkoušek, ale nikdy neztratil smysl pro humor a velice rád vymýšlel různé lumpárny, ale všechny byly přitom takové, aby jimi nikomu neublížil. Neztrácel smysl pro legraci ani v době, kdy už byl upoutaný na lůžko a i tady, když už věděl, že tu dlouho nebude, bavil nás svými vtípky a měl radost, že se smějeme! Byl to opravdu zvláštní člověk. Jak jsem poznala a taky jak vím z vyprávění své babičky a maminky, během svého života pradědeček provedl opravdu hodně aprílových kousků a možná by to bylo i na knihu.

Pradědeček byl nápaditý třeba s dárky. Krabička vypadající jako originální krém Nivea nakonec po otevření obsahovala povidla a pěkně zabalená bonboniéra nabídla po otevření místo bonbonů kaštany z lesa ... A pradědečkovi vůbec nevadilo dát takový dárek jako jediný na oslavě. A protože i mně, která mám narozeniny na konci března, dal v úhledné krabičce pastičku na myši, a to myši v paneláku nemáme, rozhodla jsem se i se svými bratřenci, že si z něho 1. dubna tak trochu uděláme srandu.

Protože praděda miloval letáky a různé slevy a když ho nějaká sleva upoutala, kupoval si i to, co vůbec nepotřeboval, napadlo nás říct mu právě na apríla, že se bude moc zdražovat toaletní papír, že jsme to četli na internetu. Bylo vidět, že se „chytí“, rychle studoval poslední letáky a zjišťoval, kde je v akci nejlevnější záchodový papír. Ovšem žádný hypermarket u něho v malém městečku nebyl a praděda vozil většinu nákupů na kole anebo vlakem asi z 20 kilometrů vzdáleného města, a tak dal 200 korun mé mamince, aby mu papír nakoupila. Ta ale nevěděla o tom, co jsme dědovi napovídali za nesmysly o ceně toaletního papíru a zřejmě si jen myslela, že si to její děda tak přeje, aby ve svých 86 letech nemusel vozit toaleták na kole a tak se ho ani neptala, proč chce papír za 200 korun.

Praděda bydlel v domě sám, jen se psem, a tak nikdo z rodiny nemohl čekat, co se bude dít. Praděda hned po našem odjezdu sedl na kolo a objel všechny večerky v okolí, kde skoupil téměř všechny toaletáky. Několikrát za den vyjížděl na svém staříčkém oblíbeném kole po okolí a domů navážel papír. Když se ho sousedka ptala, co s tím bude dělat, řekl jí, že je to dobré na zateplení baráku... Tady uplatnil svůj smysl pro humor.

Pradědovi jezdívala jeho další dcera o víkendu vyprat prádlo a pouklízet. Když přišla do domu po několika dnech navážení toaletního papíru, byla z toho v šoku. Toaletní papír nebyl jenom ve velké předsíni, ale také na gauči v kuchyni. A vlastně od ní se praděda dozvěděl, jaká je pravda...

A jak to všechno dopadlo? My jsme se přiznali a museli jsme s bratřenci uhradit ze svých pokladniček škody, protože pradědeček do nákupu toaletního papíru investoval opravdu hodně i z odložených peněz. A od toho dne nám dával ke všem svátkům, narozeninám, Vánocům balík toaletáku, a ani tak ho nestihl všechny rozdat.

Je mi líto, že pradědeček již zemřel, protože jeho smysl pro humor nám v rodině docela chybí.

Klára Machů

ZŠ Uherský Brod

Takový obyčejný apríl

Je první duben a to znamená apríl. A protože je všední den, musím vyskočit z vyhřátého pelíšku. Sotva se po ránu rozkoukám, upozorňuje mě babička, abych si dávala pozor, že je apríl a aby si ze mě někdo nevystřelil. No co, vystřelím si já z babičky, napadlo mě bleskově. Když si umývám zoubky, volám na babičku, že mi došla pasta a že mi má ze skříně donést novou. Když babička otevírá skříň, vysype se na ni lékárníčka a já musím jít pomoci babičce posbírat věci na podlaze. Ovšem jdu s pastou v ruce a tak od babičky dostanu malý pohlavek, takový opravdu malinký... Z babičky se sranda přece nedělá!

Babička mi chystá svačinu a pak už vybíhám za kamarádkou, která na mě hned vyhrkne, že mám naopak kalhoty! Pohroma, podívám se na sebe, kalhoty mám oblečené dobře a kamarádka se mi směje: „Apríl, apríl...“ Jdeme spolu na autobus a přemýšlím, jak bych jí to vrátila, že si ze mě udělala takovou srandu, ale nic mě nenapadá. Když vysedneme z autobusu u školy, upozorní mě druhá kamarádka, že mám rozepnutou aktovku. Protože mám na mysli, že je apríl, nevěřím tomu a pokračuji v chůzi. Za chvíli na mě volá další spolužačka: „Klárko, ztrácíš věci ...“ Bohužel, toto nebyl apríl. Sbírám věci, které mi z aktovky vypadly a zavírám aktovku. To je tedy den a to ještě nebylo ani osm hodin!

Začíná vyučování a náš pan učitel si dnes dává pozor, abychom mu něco neprovedli. Ubíhá první hodina a tu zničehonic někomu začne vyzvánět mobil a na to je náš pan učitel velmi alergický. Nikdo ani nedutá a každý naslouchá, čím je to mobil, nakonec zjišťuji, že je to můj telefon a vůbec nechápu, proč zvoní, když zvuk mám neustále vypnutý. Hrabu v kapse v tašce a vytahuji mobil, ale ne můj! Je to mobil mé babičky! Jsem z toho zmatená, jak se mi dostal do aktovky. Že by to byl taky apríl? A co babička bez mobilu? Co když ho bude hledat? Nakonec jsem raději vytáhla baterku z mobilu a bylo ticho. Učitel mě ani nijak nekáral, protože viděl, že jsem z toho zmatená.

Když skončilo vyučování, spolužák na mě volal, že mě venku čeká babička. A tak jsem se rychle oblékla, protože jsem si myslela, že babička hledá mobil, ale před školou nikdo nebyl a z okna na šatně se na mě tento spolužák šklebil a volal: „Apríl, apríl!“

Když jsem přišla domů, byla jsem ze všeho tak unavená, že jsem si musela jít lehnout. Podařilo se mi usnout a když jsem se probudila, myslela jsem, že je druhý den ráno a začala se vypravovat do školy, a tak ze mě byli všichni udiveni.

Mám ráda humor, srandu, legraci a zábavu, ale tento aprílový den mi dal docela zabrat!

Martin Tomšíček

5. třída, ZŠ Neubuz

Duben u nás doma

Vstávám do studeného, ale slunečného jarního rána. Je sobota a tatínek už zase není doma. Je čas rození jehňátek, a proto vím, že mu musím jít pomoci. Vyčistím si zuby a posnídám rohlík s máslem. Ještě na mamku zavolám, že jedu za taťkou na ovčín. Beru si helmu a kolo a za chvíli se řítím po silnici. Když přijedu, tatínek ještě poklízí a já jdu za ním. Beru seno do náruče a dávám ho do jeslí. Taťka mi řekl, abych napustil vodu do žlabu. Voda tekla pomalu a já musel počkat, až se všechny žlaby naplní až po okraj. Musím ještě přidat ovečkám seno, protože už všechno sežraly. Malá jehňátka kolem mě skáčou, běhají a velmi skotačí. Asi si s nimi půjdu hrát. Hladím je, běhám s nimi a dovádím. Najednou vidím ovečku bokem, zatím co ostatní žerou seno. Zdálo se mi to divné, a tak jsem zavolaal na taťku, že asi ovečka rodí. A opravdu, bylo to tak. Chvíli jsme počkali a ovečka začala rodit. Taťka pomáhal jehňátku ven. Nejdříve šla kopýtko, pak celé přední nožky, na nich položená hlavička, potom tělíčko a zadní nožičky. Porod se šťastně zdařil! Taťka mne poslal pro sprej a zastříkal jehňátku konec utržené pupeční šňůry. Narozené jehňátko zatím pije mléko od maminky.

Na konci dubna nás ještě čeká vyhánění oveček na pastvu. Na ovčín jsme přijeli traktorem. Taťka mi řekl, abych si stoupl k malému lesu, aby se tam ovečky nezaběhly. Pak si vzal plechový kbelík a ručkou zatřískal, aby za ním ovce šly. Všechny se hned rozeběhly. Některé šly po polní cestě, jiné běžely k lesu, ale tam jsem stál já a roztáhl ruce, abych jim zabránil jít dál do lesa. Potom už to bylo snadné. Ale ještě jsem musel zaběhnout k druhému konci ohrady, abych zadělal dráty na bráně. Potom jsme jeli ovcím pro vodu. Za traktor jsme připojili velkou nádrž. Dojeli jsme domů a napustili ji až po okraj. Zavezli jsme ji zpět k ovčínu, zapojili elektřinu a jeli domů. Myslím, že máme dost pestrý duben.

Monika Slezáčková

4. třída, ZŠ Emila Zátópka Zlín

Jak to chodí na apríla / Zlá Morana

A bylo jaro. Sníh už zmizel, na louce se všechno zelenalo, už vykoukly z trávy první sedmikrásky a žlutá sluníčka pampelišek. Z vesnice vycházel průvod lidí a mířil k potoku. To lidé vynášeli Smrtku zvanou také Morana od svých domovů pryč z vesnice, šli jí utopit v potoce. Morana představovala zimu a nemoci, utopení Morany v potoce symbolizovalo odchod zimy a příchod jara.

Když lidé utopili Moranu v potoce, vraceli se v průvodu zpět do vesnice. Při cestě si lidé prozpěvovali, tukali na dřívka a na bubínek. Nesli lítečko, ozdobený stromček, který symbolizoval jaro.

Co se však mezitím dělo v potoce? Tělo Morany se spojilo s duší zimy a Morana obživila. Začala sílit její moc a ona postupně svolávala své pomocníky, sních, mráz a vichřici a přikázala jim: „Probuďte se ze svého spánku a udělejte pořádkou, ale pořádnou zumu!!!“ A sních, mráz a vichřice se do toho dali. Za chvíli bylo všude bílo.

Mezitím co zlá Morana konala své dílo, se holčičce Markétce zaběhl její milovaný mourek Camfourk. Markétka měla o Camfourka strach a tak se za ním vydala. Nevadilo jí, že je všude sních a mráz, šla stále dál od vesnice. Nakonec došla až k potoce.

Lidi ve vesnici byli celí nešťastní, že se zase vrátila ukrutná zima. Malý Filípek, největší Markétčin kamarád si všiml, že se Markétka ztratila a vydal se jí hledat. Šel po jejích stopách, sil mu ubývalo, celé tělo ho záblo.

Celý utrmácený, prokřehlý a vyhladovělý si sedl pod strom. Málem by pod stromem usnul navždy, když najednou nad sebou uslyšel: „Ťuk, ťuk, ťuky, ťuk.“ To datel zrovna léčil strom. Filípek se zeptal: „Datle, neviděl jsi náhodou moji nejlepší kamarádka?“ Datel odpověděl: „Viděl, Filípku, když Markétka hledala svého kocourka, zlá Morana jí usnesla na svůj ledový zámek.“ „A jak ji mohu osvobodit?“ Zeptal se celý nešťastný Filípek. „Sám by si na ledový zámek nikdy nedošel, počkej chvíli, zavolám ti své přátele“.

Za chvíli se nad stromem objevil černý mrak, to na datlovo zavolání přiletěl orel. Měl černé peří, obrovské drápy a jiskřivé oči. „Leťte spolu zachránit Markétu od zlé Morany“, řekl datel. Filípek se posadil orlovi na záda a letěli. Letěli přes řeky a moře, jezera a údolí až doletěli k vysoké skále, na které stál mohutný ledový zámek. Orel vysadil Filípka na vysoké věži se slovy: „Dál si musíš poradit sám. Budu na tebe čekat na tom vysokém smrku. Tady máš jedno moje peříčko. Až mně budeš potřebovat, upuště ho na zem.“

Sotva se Filípek rozloučil s orlem, zahlédl Markétku. Promluvil na ni, ale Markétka jej vůbec nepoznávala. Zoufalý Filípek upustil peříčko a přivolal orla. Řekl mu, co viděl a prosil orla o pomoc.

Orel zanesl Filípka na křišťálové jezero za jezerní vílou. Moudrá jezerní víla se podívala do jezera, které jí ukázalo pravdu: „Morana dala Markétce vypít nápoj zapomnění, proto si Markétka nic nepamatuje.“ Připravíme jí kouzelný nápoj z bylinek a ten jí vrátí paměť. “

Jezerní víla se podívala podruhé do jezera a to jí odhalilo další tajemství: „Moc zlé Morany je ukryta ve stříbrném proutku na nádvoří hradu. Kdo zlomí proutek, zlomí i moc a sílu zlé Morany.“

Filípek nemeškal, jezerní víla mu připravila zázračný nápoj pro Markétku a orel odnesl Filípka zpět na věž. Filípek dal Markétce vypít zázračný nápoj. Markétka ihned Filípka poznala a ptala se ho, co tady dělá. Filípek odpověděl: „přišel jsem tě zachránit. Ale nejdříve se musíme zbavit zlé Morany. Musíme najít stříbrný proutek, ve kterém je ukryta její síla“. Markétka chvíli přemýšlela, a pak si vzpomněla, kde viděla stříbrný proutek.

Filípek přivolal orla, oba se usadili orlovi na záda a potichu vyletěli ze zámku. Letěli až na samý konec zahrady. Tam rostl strom, v jehož koruně byl stříbrný proutek. Orel

donesl děti až ke stromu, Filípek rychle utrl proutek a přelomil ho. Ozval se strašlivý výkřik a celý zámek začal tát.

Orel na nic nečekal, vznesl se do vzduchu a vracel se s Markátkou a Filípkem do vesnice. Z výšky viděli, jak všude na zemi tál sníh a údolí a louky se začaly zelenat. Zima odcházela a přicházelo jaro.

A bylo jaro. To bylo ve vesnici radosti, že se ztracená Markétka s Filípkem vrátili. Ve vesnici hned vystrojili velkou oslavu a děti musely povídat celý neuvěřitelný příběh.

Josef Mocňák

7. třída, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí

Zlatý déšť kvete v dubnu

Ležím tady, už ani nevím odkdy. Jak jsem se sem dostal, si přesně nepamatuji. Tentokrát bylo teplo, svítilo sluníčko a všechno bylo voňavé. Letěl jsem vzduchem a nejednou jsem přistál na tomto místě. Je nás kolem plno. Nejdříve jsme všichni leželi v trávě, ale postupně jsme se propadli dolů. Není to zase tak špatné. Je tady příjemně teplo, plno kamarádů a taky pár starších a zkušenějších kolegů. Teď mě napadlo, že jsem se vám zapomněl představit. Jmenuji se asi *Taraxacum officinale*, ale nevím to určitě. Povídal jeden starší, ať si nedělám starosti, že své jméno určitě taky nezná. Jsme totiž semínka a svoje jména poznáme, až vyrosteme.

Doteď tady bylo příjemně, pěkně jsem si hověl na svém místěčku a nic moc se nedělo. Teď se to ale mění. Začíná tu být pěkně horko a vlhko. Taky kabátek, ve kterém jsem schovaný, mi začíná být malý a celý se jaksí nafukuju. Všichni jsou na tom podobně. Jeden starý kořen říkal, že je duben a to je náš čas. Nevím sice na co, ale celkem se těším.

Právě ze mne začíná něco lézt ven. Jedna část jde nahoru a druhá dolů. A já se nemůžu dočkat, co se stane. Začínám se nějak zvětšovat a každý den jsem silnější a blíž k tomu teplu, co jde shora. Každou chvíli musím do něčeho narazit a zlomit se. Teď se to stane. Uf, kde to jsem? První uvidím světlo, které si pamatuji ze své cesty sem. Rozhlížím se kolem a vidím kamarády *Primulu veris*, *Violu arvensis*, *Tussilago farfara* a všechny ostatní.

Je tady krásně. Všechno má úžasně barvy – zelenou, žlutou, červenou. Slyším plno zvuků. Začínám se taky zelenat a na hlavě se mi něco děje. Čím je větší teplo, tak se mi hlava kulatí a já mám na hlavě už pěkný klobouk. Teď jsem pěkně veliký a mohu se pořádně rozhlédnout. Jsem asi na zahradě. Moje hlava mi pomalu praská a klube se z něco žlutého. Už vím, to je květ a já jsem opravdu *Taraxacum officinale* – pampeliška neboli smetánka lékařská.

„Kdepak se nám zasekl ten Ondra?“ maminka už skoro chystá oběd a brácha nikde...

„Už jsme tadýyy - hody, hody, už jsme tady - kde jste holky schovaný? Hodíme vás do vany!“ Ondra, a s ním jeho banda kamarádů. A všichni v úžasné náladě! Zuzku polilo horko.

„Cože? Do vany?? Pomóóó!!!“

A už ji mají a všichni se hrnou do koupelny. A voda z kohoutku už teče.

„No to si přece nenechám líbit!“ bleskovým pohybem přepnula páčku. Dlouhá sprchová hadice sebou mrskla a voda začala stříkat na všechny strany!

„Pomóóó!“

„Vodaaa!“

„Bacha!“

„Uhni!“

Najednou byli mokří úplně všichni.

„Teda, ségra, tys nás dostala,“ řekl Ondra, když se všichni sušili v altánku na zahradě.

„No, čekali jsme všechno, ale takovou rychlou akci fakt ne,“ ocenili Zuzčinu pohotovost Ondrovi kamarádi.

„To jsem zvědavá, kdo dá tu koupelnu do pořádku,“ ozvala se za nimi maminka. Přinesla koláče a kávu. Kluci se vyděšeně otočili.

„Jejda, průšvih, mamča je naštvaná, že jsme udělali binec...“

„No kdo, já a kluci,“ řekl pokorně Ondra. „Vy jste uklízely v sobotu, já uklidím dneska...“

„Jasně, jasně,“ smála se maminka. „Umím si představit ten váš chlapský úklid! Ale klidně se do toho pusťte, já vám za to udělám prima pizzu.“

„Jé, mami, to já ti ráda pomůžu a kluci ať se snaží,“ pronesla škodolibě Zuzka a spěchala za maminkou do kuchyně.

A jak to všechno dopadlo? Koupelna sice nebyla uklizená jako před akcí, ale maminka kluky přesto pochválila a ta pizza, ta byla výborná!!! A večer v posteli si Zuzka řekla: „Velikonoce moc nemusím, ale dneska to byla sranda...“

Lukáš Bill

7. třída, ZŠ Zubří

Mohlo to tak dopadnout...

„Néé! Zase ty Velikonoce!! Zase budu mít nohy jak vánoční stromeček. Já nechápu, proč si kluci alespoň jeden rok nemůžou ty tatary a jalovce odpustit?!“ mrčela Míša, když jí do očí zasvítilo sluneční světlo odražené ze zrcadla špinavého od rtěnky a očních stínů, pověšeného na protější stěně. Sluneční světlo se odráželo i od okolních narůžovělých zdí, osvětlovalo malou televizi v rohu na polici. Hřejivé sluneční světlo zářilo i na blýskavé přebaly holčičích románů naskládaných v malé knihovničce. Nad šuplíky s oblečením se vyjímaly pomuchlané plakáty popových hvězd i ame-

rických chlapeckých rockových skupin.

„Míšo, pojď už dolů, za chvíli přijdou koledníci!“ volala mamča pod schody. Znělo to dost hlasitě, protože Míša měla pokoj hned nad schody, takže slyšela všechno, co se po domě šustlo.

„Ne, mami! Já z té postele nevylezu! Dneska z pokoje nevyjdu!“ postavila si hlavu.

„Ale neplácej hlouposti a šup šup dolů!“

„Ne! Já se zamknu a basta!“ oponovala dál.

„To ani nezkoušej,“ odvětila mamča a na tváři se jí zcela určitě rozzářil její kouzelný úsměv. „Jinak bys taky mohla dostat zaracha,“ domluvila a šla namazat další tácek chlebíčků sýrovou pomazánkou.

„Kašlu na kluky i na Velikonoce, jdu si ještě lehnout. Však mě mamka pak vzbudí,“ zamumlala si Míša a zavřela oči...

„Kde to jsem?“

„Míííšo, Míííšo!“

„Hhh, co je? Kdo to je?“ dívka se začala otáčet na všechny strany.

„Míííšo!“

„Kdo to volá?!“

„To jsem jáá!“ ozval se znovu hlas.

„Kdo? Kdo jsi?“

„Přece já!“

Před Míšou se objevil malý lišácky koukající skřítek. A až teď si uvědomila, že je v nějakém zvláštním lese. Všude kolem jen vrby a jalovce, staré i mladé malé výhonky. Nikde žádná borovice, buk nebo alespoň malý smrček. Místo hub tu na zemi ležela jenom vajíčka a kolem pobíhali zajíci. Vesele barevní jako nazdobený vánoční stromek. Byl to nějaký jiný svět.

„Kdo jsi? Odkud mě znáš?“

„Já jsem přece Pomlázek!“

„P - Po - Pomlázek? A co jsi zač? Odkud mě znáš?“

„Já znám všechny lidi slavící Velikonoce! To já přináším kouzlo těchto svátků,“ skřítek byl asi rád, že Míšu vidí, ale ona nebyla moc nadšená - nikdy ho neviděla ani neslyšela, bála se mu věřit.

„Takže ty můžeš za to, že jsou každý rok Velikonoce?!“ odhodlala se Míša k otázce.

„Ano, já.“

„A ty teda můžeš zařídit, aby nebyly?“

„Ano, to taky umím!“

„Hmm, myslím, že bychom mohli být kamarádi, ne?“ Míši se v hlavě začal rýsovat její „šikovný“ plán. Plán na zrušení Velikonoc. Sbohem mé bolavé nohy!

„Proč ne, já jsem se všemi kamarád, když chtějí být oni kamarádi se mnou...“

„Super!“ pousmála se lišácky na Pomlázka.

„Tak jo! Jsem rád, že jsme kamarádi!“

„Já taky, já taky...“ odvětila Míša.

Nejdůležitější bude přesvědčit Pomlázka, aby byl na mé straně a myslel si, že jsem jeho kamarádka, aby pro mě udělal cokoliv, potom to už bude hračka.

„Pomlázku, a kde to vlastně jsem?“

„Jsi ve Kraslicově, v domově Velikonoc – tady nabírám celý rok sílu, abych je mohl zase vyčarovat!“

On umí i čarovat!

„Takže tohle je tvůj domov? A neprovedl bys mě tu, prosím?!“

„Ale beze všeho. Tak už pojď!“ Pomlázek se rozutíkal a běžel přes celý les a utíkal, utíkal a utíkal. Míša samozřejmě pádila za ním. Míjeli stromy, keře, vajíčka, potůčky...

Po chvíli běhu doběhli před komplex mnoha továren různých barev a tvarů. Tam byla červená kulatá továrna, tady zase modrá štíhlá a vysoká budova.

„Tady se vyrábějí kraslice, aby měli chlápci co dostat za koledu,“ řekl trpaslík a ukazoval na velkou fialovou vejcovitou továrnu. Opravdu Míši připomínala vajíčko.

„To ještě existuje? Vždyť dneska už se dávají čokoládová vajíčka, ne?“

„A co myslíš, že dává koledníkům třeba tvoje babička, he?“

No, je pravda, že taťka si vždycky od babičky donese malované vajíčko!

„Vlastně máš pravdu, babičky pořád rozdávají malované kraslice. A co se vyrábí tady?“

„Tady za pomoci Rychlorůstu, který jsme tu vynalezli, rostou vrby a jalovce – k Velikonocům přece patří pomlázka nebo jalovec, ne?“

Míša chtěla rychle od téhle továrny pryč. Velikonoce by totiž nebyly tak hrozné, ale jedině, co jí vadilo, byly právě tatarý a jalovce.

„A co se vyrábí tady?“ Míša mrkla a ukázala na malou zelenou továrnu ve tvaru ovečky.

„No přece beránci!“

„Beránci, jací beránci?“ koukla dívka tázavě na skřeta.

„No přece velikonoční! Pečení! Tvoje máma nepeče na Velikonoce beránka?“

„No, peč. I babička ho peč, ale kam se dostávají tihle?“

„To jsou speciální, nevyrábí se jich nijak moc. Ty jsou pro Ježíška a pro takovou tu elitu!“

„Takže jednoho tohohle beránka bude jíst Ježíšek? A jak se k němu dostane?“

„Normálně! Doběhne na nebe sám!“

Představit si pečeného beránka, jak skáče po obláčkách a pak mu malinký Ježíšek ukousne ucho, byla pro Míšu nadmíru legrační, proto se trošičku zahihňala, aby to nebylo vidět: „Pečení beránci neumí běhat! Nebuď trdlo!“

Pomlázek na nic nečekal, zapískal. Otevřela se velká vrata a odtamtud vyskákala malý roztomilý pečený beránek. Na krku měl pěknou rolničku přivázanou na mašli a hopsal si to přímo ke skřítkovi. Ten mu jenom něco zašeptal do ouška a beránek si to už skákal do nebe.

„Ten byl pro Ježíška?“ otázala se Míša s jiskrami v očích.

„Ále, to je jeden z moc nepovedených – ten je pro Jidáše.“

„Jidáš je v nebi?“

„Samo, kde by měl být?“

„No, v pekle, ne? Když Ježíškovi tak ublížil, ne?“

„To původně měl být – ale hodný Ježíšek se ho zastal.“

Mezitím došli k další a snad i největší továrně.

„Páni, to je ale velká továrna! Co se tady vyrábí?“

„Tady se tatary a jalovce napouštějí Jarním zdravím a Svěžestí.“

„A proč?“

„No, protože Velikonoce jsou mimo jiné od toho, aby chlapci děvčata vyšlehali.“

„To je mi jasné, ale proč?“

„Protože kdyby to kluci neudělali, děvčata by uschla, tos nevěděla?“

„Ne, nevěděla... Takže kdybych náhodou třeba já Velikonoce ráda neměla a nenechala se vyšlehat...“

„... tak by se z tebe do roka stala suchá větvička!“ varoval Míšu velmi vážným hlasem dříve veselý a zatím i přátelský skřítek.

„Hhh, a nelžeš mi?“ znejistěla Míša a radši se ujišťovala.

„Ne, chceš vidět, jak dopadly holky, které se na Velikonoce nenechaly zmrskat?“

„Nó... Tak dobře! A kde jsou?“

„Chyť se mě za ruku, já ti to ukážu,“ dívka se nedůvěřivě skřítku vzala za ruku a on začal mumlat: „Čáry, máry, všemi třemi! Ať jsme před nezbednicemi!“

Najednou se začal vířit prach, modrý záblesk! A stáli jsme před řadou zvadlých a starých stromů.

„No, ale já žádné holky nevidím? Ony se schovaly?“ koukala se do všech stran.

„Tady, jsou přímo před tebou!“

„Ty myslíš tyhle stromy?“ Míša měla takový divný pocit. Jako by na ni dýchlo něco zlého, jako by ty stromy na ni mluvily – v její hlavě.

„Vidíš ta jména? Káča Mrzutá, Jířa Nafintěná, Agáta Protivná...“ ukazoval skřítek na jmenovky pod těmi nejohybnějšími stromy. Ten byl uschlý a malý, se zamotanými větvemi, tenhle měl jenom pahýlky. Míša se necítila dobře – to šero, ty stíny oněch stromů, ten smutek...

„Máš štěstí, že jsi mě potkala, jinak bys dopadla jak tyto nezbednice.“

„A jak víš, že bych tak dopadla i já?“

„Copak ses nechtěla zamknout v pokoji? Copak jsi mě nechtěla využít, abych zrušil Velikonoce?“

„A jak to víš?“

„Říkal jsem ti, že znám všechny slavící Velikonoce! Kdybych dal na tebe a Velikonoce zrušil, tak by uschly všechny holky – i tvoje maminka!“

„Prosím, odpusť mi! Byla jsem hloupá, že jsem neznala zvyky Velikonoc! Odpusťš mi?“ klekla Míša před skřítku na kolena.

„Já ti nemám co odpouštět. Jsem přece tvůj kamarád, nebo ne?“ usmál se a podal Míšu ruku.

„Děkuju... Au!“

„Co se děje?“

„Nějak mě chladí, bolí a píchají nohy!“ Míši to připadalo, jako kdyby upadla na podlahu s vysypanými špendlíky.

„Ajáj, je to tady!“

„Co je - Au! – tady?“
„Zapomněla ses zamknout, jak jsi chtěla, tak se probud!“
„Co?!!!!“
„Hezké Velikonoce, Míííšo!“ mával skřítek ztrácej se dívce před nosem.
„Au, au! Já se zrovna vzbudila! Nechte mě!“
„Hody, hody, doprovody...!“
„Kluci!!!“

Ondřej Mertlík

tercie, Gymnázium Otrokovice

Po roce plave jaro v potoce

Probudili mě ptáci. Každé ráno řvou jako zběsilí, tak proč by to dnes mělo být jinak? Je první máj a já mám první schůzku s Bárou.

Chodí o rok níž – do osmičky - a myslím, že tentokrát by to mohlo vyjít. Má dlouhé vlasy – rezavé – a v pihaté tváři velkou pusou. Pořád se něčemu směje, ale jinak je docela chytrá. Skoro jako já. Půjdeme někam ven. Příroda prý s holkama dělá divy.

Kdyby aspoň bylo teplo. Ale dnešní první květen je zatažený a zdá se, že každou chvíli začne pršet.

Dali jsme si sraz u potoka. Tam nikdo nechodí.

Jdeme proti proudu. Tráva je zelená, tlusté blatouchy kvetou a včely bzučí, i když je pod mrakem. Voda přeskakuje přes kameny. Náš potok vlastně není potok, spíš menší říčka. Voda je vysoko, už týden střídavě prší a leje.

Kecáme o škole. Minuli jsme poslední domy. Třeba bych ji mohl vzít za ruku.

A sakra. Na něco jsem přece zapomněl.

Na břehu potoka, pod splavem, leží hromádka úhledně poskládaného oblečení a vedle ní sportovní boty ADIDAS.

Je prvního května. A na prvního května se sportovec, sokol a světoběžník Jaroslav Hůščava vždycky koupe v potoce.

Jaro je odněkud ze Slovenska. Má měkký přízvuk, dobrý metr pětáosmdesát a ve svých dvaasedmdesáti ani gram zbytečného špeku. Vypadá na padesát a je stále v pohybu. Trénuje mladé fotbalisty, vede cvičení mužů v místní sokolovně a po večerech hraje kulečník nebo kuželky v naší hospodě. Dokonce se prý letos v létě chystá na poznávací cestu do Indie. Zkrátka čupr dědek – takový bych chtěl v důchodu být.

Jen doufám, že zase nebude mít nějaké řeči o tom, jak jsou meze ještě studené.

Došli jsme blíž. Jaro se vždycky koupe pod splavem – je tam malá tůňka.

Jenomže ho tam nějak není vidět. Jaro je nepřehlédnutelný. Když se na prvního května koupe, zpívá si u toho Hore háj dole háj hore hájom chodník a dělá takové ty sokolské pohyby rukama.

Teď však bylo ticho. A v tůni pod splavem se něco běhalo.

Tohle vůbec nevypadalo dobře. Rychle jsem se zul a rozběhl se k vodě.

To bílé ve vodě byl Jaro. A nejspíš byl mrtvý.

Než přijela záchranka, vytáhli jsme ho z vody a zkoušeli umělé dýchání, ale Jaro se ani nepohnul.

Doktor si jej poslechnul, zkusil puls a chvíli ještě se sanitákem oživovali. Pak nás pochválil a řekl, že si z toho nemáme nic dělat – zřejmě to byla srdeční zástava. Naložili tělo do sanitky a jeli do špitálu. Prý se bude muset udělat soudní pitva.

Začalo pršet. Otočili jsme se a vraceli se zpátky kolem potoka. Líp už moje první rande opravdu dopadnout nemohlo.

V sanitce se zatím doktor pohodlně usadil a vytáhl placatci s rumem. Sloužil celou noc a trocha odpočinku nezaškodila, zvlášť když jej čeká dvacet kilometrů po okreskách mezi poli ve společnosti mrtvého.

„Tak na zdraví,“ řekl a zvedl pleskačku k ústům.

Najednou mrtvý zakašlal a posadil se. „Na tvoje, synku,“ řekl a znovu si odkašlal. „Máš tam... ještě trochu? Je mi... hrozná zimmmma.“

„To určitě není jen tak,“ řekla Bára.

Seděla na lavičce před školou a měla svetr s takovými růžičkami, který jí skvěle tvaroval už tak dobře tvarovanou postavu. „Jaro je sportovec. Jakápak srdeční slabost?“

Zvěst o slavném zmrtvýchvstání Jaroslava Húščavy už obešla po dědině a nevyhnula se ani naší škole. Lidi byli vesměs rádi. Jaro byl velice oblíbený. Nechyběl na žádné zábavě, na žádném setkání a všichni věděli, že bez něj by to nebylo ono. Pár dní si poleží ve špitále a zase bude jako rybička.

I já jsem byl rád, že to tak dopadlo. A taky jsem byl rád, že jsem nedával umělé dýchání mrtvole.

„Ty, Jožine, poslouchej,“ povídá zas Bára. „To opravdu není jen tak. Máma říkala, že mu dělali testy a objevili v krvi nějaké divné cizí látky.“

Máma Báry dělá sestru na místním středisku a ví o všem, co se kde šustne.

„A co s tím chceš dělat?“ na to já.

Bára se ke mně naklonila a zašeptala: „Myslím, že se ho někdo chtěl zbavit. A my musíme zjistit, kdo to byl.“

A tak jsme se znovu sešli u potoka. Bylo už trochu tepleji a dokonce sem tam vykouklo slunce. Bylo to fajn. Bára seděla na pokácené olši hned vedle mě a vedla detektivní řeči.

„Třicátého dubna se pálily čarodějnice. Dělal se oheň, pilo se, a kdyby někdo chtěl, mohl dědkovi klidně něco dát. Proto musíme zjistit, komu by mohlo prospět, kdyby děda umřel. Moc lidí mě nenapadlo, ale co třeba Tonka Obadalová – s tou jsou na nože už dlouho.“ Tonka má v dědině malou samoobsluhu a Jaro na jejím krámu nenechá chlup suchý – prý prodává draho a občas i s prošlou zárukou.

„A co ten jeho soused, ten Langr,“ vzpomněl jsem si já. „Dohadují se o hranice zahrady. Nebo otec Vojtěch,“ napadlo mě další jméno. Jaro dotáhl nedávno z města nějaké knížky o buddhismu a alternativní medicíně a rozdával je v neděli lidem před kostelem.

„Jenomže farář na čarodějnicích nebyl,“ přemýšlela Bára. „A Langer už v osm večer nevěděl, čím je. Ale Tonka byla ve stánku s občerstvením. Kdyby mu dala něco do piva, nikdo by to nepoznal.“

„Děda nepije pivo, to ví přece každý. Nosí vždycky malou stříbrnou pleskačku na slivovici.“

„Ale ráno ji sebou neměl.“

„Neměl. Co kdybychom nejdřív zašli k nim a zkusili ji najít?“

„Dobrý nápad. Babička Húščavová bude jistotně na poli a určitě nebude mít zamknuté.“

Plížili jsme se k Jarově domu jako dva agenti. Byl to velký dům s obrovskou zahradou. Děda měl rád biozeleninu a bioovoce a často mluvil o tom, jak je dobré jíst jídlo, které si člověk sám vypěstuje. Měli i králíky, slepice a kačeny a každou zimu zabíjeli prase.

Na dvoře bylo ticho. Po babičce ani stopy.

Opatrně jsme přeběhli dvůr. Dveře byly zavřené a zamčené na klíč, který trčel ze zámku. Logika starých lidí je pro mě někdy nepochopitelná.

Opatrně jsem otočil klíčem a vešli jsme dovnitř. Byl to typický dům starších lidí – velká kuchyň s kamny, obývací s vystaveným sklem a velkou televizí a ložnice s nastlanými peřinami, která voněla mýdlem a zatuchlinou. Bylo vidět, že v peřinách už pár dní nikdo nespál. Okno bylo otevřené, pod světlem se honily mouchy – a na jednom nočním stolku stála dědova stříbrná pleskačka.

„Vezmi ji do igelitáku, ať nesmažeš otisky,“ zašeptala Bára, která se asi čas od času dívá na Expozitu.

„Dobře,“ řekl jsem stejně tiše a popošel ke stolku.

Pak za mnou vrzly dveře.

„Dobrý den, děcka,“ řekla babička Húščavová. „Přišli jste si pro mě?“

„Brali jsme se dobře před padesáti lety,“ začala babička své vyprávění a ztěžka usedla za stůl. Měla červené, oteklé ruce a oči, které připomínaly starého udřeného koně.

„Potkali jsme se na spartakiádě. On byl veselý jako ptáček, pěkně zpíval a točil se kolem mě, jako bych byla jediná na světě. Jenomže pak jsme se vzali, přišly děti – a on pořád jenom po zábavách, pořád veselý, pořád by jezdil po světě. Já jsem obstarala děcka, udělala všechno kolem baráku, chodila pracovat do kravína – a on byl pořád volný jako ten pták. Já jsem pracovala, on se bavil. I za zimy ženskýma chodil. Měla jsem ho pořád ráda, ale postupem času už to nešlo vydržet. Chtěla jsem, abychom to tady trochu omezili, protože už na všechnu práci nestačím, ale on že ne, že musíme mít pole a zvířata – a přitom na nic ani nesáhl. A teď ještě chtěl vzít naše úspory na tu cestu do Indie, prý se tam chce podívat – ale za co koupíme uhlí na zimu nebo co bych chtěla nebo potřebovala já, to mu bylo jedno. Já jsem nechtěla, aby to takhle dopadlo. Víte, on má nízký tlak a já zase vysoký a oba na to bereme léky. Říkala jsem si, že když mu dám ty moje, třeba ho to trochu zabrzdí, že bude muset k doktorovi a dá konečně pokoj s nějakou Indií. Dala jsem mu to do té jeho flaštičky.

Ale byla to hloupost. Mohlo ho to zabít. A kdyby ne, nic by se nezměnilo. On už jiný nebude.“

„My... my nikomu nic neřekneme,“ řekla Bára a podívala se na mě. „Že ne, Jožine?“
„Ne, neřekneme,“ slíbil jsem. „Nikomu ani slovo. Ale vy byste to měla.. nějak vyřešit.“
„Tak dobře,“ usmála se babička a její tvář jako by v tu chvíli omládlá. „A o mě se neboj. Já už to nějak vymyslím.“

Slunce svítlo a nebe bylo modré jako babiččina zástěra. Jo, máj, lásky čas... A jaká je to láska, když se může změnit ve zvyk, nebo dokonce v nenávisť?

Pak mě Bára vzala za ruku a řekla: „Pojď, prosím tě. Nám se tohle nestane.“

Měla pravdu. Uplynul rok. Byl tady znovu první máj a já byl sám. Bára se v létě zamilovala do nějakého instruktora na táboře a dala mi košem. Jo. Lepší, než kdyby se mě po padesáti letech pokusila otrávit.

Babička Húščavová, zdá se, vzala svůj život konečně do svých rukou. Jakmile se děda vrátil z nemocnice, odstěhovala se do Domovinky ve městě. Měla tam svůj pokojík, chodila každý den na procházky a s ostatními babkama na káfičko a byla spokojená. Zato děda za ten rok zkusil jako pes – poprvé v životě se o sebe musel starat a dělat nějakou tu práci.

Bylo pěkně a tak jsem vzal kolo a rozjel se proti proudu potoka. Kdo ví, možná uvidím, jak po roce plave Jaro zase v potoce. Ale nejspíš ne – Jaro na podobné hlouposti nemá čas. Musí obstarat zvířata, zasadit země a... .

Najednou jsem je uviděl. Šli po úzké pěšince. Babička nesla v ruce kytici růží a děda kolem ní obletoval jako motýl Emanuel.

Slušně jsem pozdravil a fičel dál. Zdálo se mi, že na mě babička spiklenecky mrkla, ale kdo ví, možná to bylo jen zdání.

Asi přece jen zítra pozvu Janu na rande. Je z naší třídy, pořád se něčemu směje, ale jinak je docela chytrá.

Jo, láska je skvělá věc. Jenom to člověk nesmí vzdát.

Lucie Hůtová

9. třída, ZŠ Kunovice U Pálenice

Duben

Podle Představy jaro kvete – stromy jsou obtěžkány něžnými bělostnými a růžovými kvítky, první petrklíč a bledule se zubí na svět, jiskřivě zelená tráva roste a roste. Slunce svítí lidem do tváří jako teplé vlídné pohlázení po chladné zimě.

Ale ve Skutečnosti vše vypadá jinak – stromy se neprohýbají pod květy jara, jenom na nich sem tam uvidíte bílý flíček, prvosenky se skrývají pod sněhem či blátem, tráva se jen velmi pomalu a unaveně zvedá. Slunce občas vysvitne, ale za chvíli se opět schová za mraky. Všude ještě přetrvávají chladné vánky.

Není proto divu, že se Představa a Skutečnost někdy pohádají, a pak kolem sebe chodí jako dva cizí lidé na ulici. A v případě jara se tyto dvě dámy hádají často.

Nejčastěji? V dubnu.

A podle toho, která slečna zrovna vítězí, bývá také počasí. Slunečné, zamračené, deštivé, suché, tropické, zimní až arktické. Kdo by se mu pak dubnu divil, že je považován za vtipálka mezi měsíci? Proti jeho žertům existuje jediná obrana – pranostika. Takové zastaralé výsledky sporů z minulých let. Je jich mnoho. Jedna taková se vztahuje i k Markovi a Jiřímu. To to tenkrát vypadalo....

Představa, krásná mladistvá zlatovláska, se vyšplhala do koruny stromu, který skoro zářil svou čerstvostí, zelení, jež se už nějakou dobu neukrývala pod nánosy těžkého sněhu. Rozpustile se chytla větve nad hlavou a začala pohupovat nohama ve vzduchu. Podívala se kolem sebe, spokojená se svou prací. Všechny krásy dubnového počasí vynikly přesně tak, jak měly.

„Co tady děláš, nemůžeš si tohle praktikovat někde jinde?!“ zasyčel jí najednou u ucha stín. Představa sebou polekaně trhla. Málem spadla. Otočila se na Skutečnost, která si přisedla, a sjela ji rozzlobeným pohledem. Starší ženu to však nijak nevykolejilo.

„Ne, nemůžu! Nemyslíš, že by si lidé zasloužili jaro, jaké si představují? Já jim aspoň dělám radost,“ vyplázla na ni jazyk Představa.

„To tedy neděláš. Jsi jenom iluze. Lidé by se spíš měli naučit vidět věci tak, jak vypadají doopravdy! Vždyť je duben, a ne léto!“ odfrkla Skutečnost a zamračila se na kvetoucí krajinu. V momentě několik stromů přišlo o část svých listů, tráva trochu poklesla, na nebi se začaly prohánět jemně šedivé mraky. Představa jen nešťastně zaskučela. Tolik pěkného krutá Skutečnost zničila!

„Mám toho akorát tak dost! Copak nevidíš, co jsi způsobila?!“ strčila zuřivě zlatovláska do brunetky vedle. Ta se zakymácela, a protože se nedržela žádné větve, letěla střemhlavým pádem dolů. Dopadla přímo na zadek. Okolí se v tu ránu změnilo zpátky na takové, jaké ho vytvořila Představa. Jenže druhá žena to prostě nemohla skousnout. Natáhla se, chytila dívku za kotníky a stáhla jí přímo za sebou. Vztekla na sebe syčely a ukazovaly prsty.

„Když neumíš bojovat férově, bude nás muset někdo rozsoudit. Vidíš tu dřevěnici u lesa? Půjdeme tam a zeptáme se statkáře, který tam žije, jak má podle něj duben vypadat,“ vztyčila se nad Představou triumfálně Skutečnost s rukama založenýma v bok. Mladší dívka souhlasně kývla.

Chudák Marek zrovna štípal dříví, netušíc, co všechno ho čeká. Byl to docela urostlý mladý muž žijící si v klidu daleko od města. Práce mu šla dobře, jen občas mu chyběla lidská společnost. Rodiče už nežili, se sousedy se nikdy nijak zvlášť nepřátelil, ženu si ještě nehledal. A tak když mu o chvíli později na dveře zaklepała hezky vypadající starší žena s havraními vlasy a chlapeckým vzhledem, byl víc než překvapený. Ještě víc ho udivilo, když po jejím boku spatřil drobnou bezchybně upravenou zlatovlásku s tváří patřící snad dávným bohyním. Nepokrytý na tu rozdílnou dvojici zíral.

„Dobrý den, víte, s přítelkyní se trochu hádáme. Viděly jsme Vás na dvoře a napadlo nás, jestli byste nám mohl pomoci a rozsoudit náš spor. Jaké je podle vás lepší počasí?“

usmála se na něj vlídně Skutečnost a skoro koketně zamrkala.

„Ehm. Aha. Jistě. Jo. No. Teď by bylo lepší, kdyby trochu zapršelo, pak by zase mohlo být slunečno. Prostě tak, aby se dařilo úrodě, chápete?“ poškrábal se na hlavě rozpačitě muž. Situace, do které se dostal, mu připadala prazvláštní. Co teprve, když se obě ženy zavrtěly a zamračily se na sebe, jako by s jeho odpovědí nebyly spokojeny. „Ale počasí se přece nemůže náhle a prudce měnit!“ vyhrkly obě naráz. Marek se na ně pobaveně zadíval: „A proč by nemohlo? Podle mě je nejlepší proměnlivé počasí.“ Představa chytla svoji společnici za ruku a odvedla ji o kousek dál. „Myslím, že ten chlap tomu nerozumí. Ale je to člověk. Co budeme dělat?!“ rozhodila popuzeně rukama. Najednou nebyla ani tak našťvaná na Skutečnost, jako spíš na toho hloupého človíčka. Uvědomila si, že pokud Markovy názory sdílí vícero lidí, ona – Představa, hlavní osobnost jejich fantazie, naprosto selhává!

„Já nevím. Taky se mi to nezdá. Možná je jenom pomatený. Snad bychom měly jít za někým jiným. O kousek dál bydlí Jiří a jeho žena...“ doplnila Skutečnost, která chtěla zůstat nestranná. „Ale to bude zbytečné, jsou to sousedí, určitě budou mít stejný názor na věc,“ namítla Představa. Obě dámy měly své pochybnosti a nemohly si přiznat, že by snad ony ve svých názorech mohly mít pár drobných chyb. Jejich vzájemný vztek se obrátil proti ubohému Markovi i celému jeho okolí.

„Děkujeme,“ rozloučily se ženy, stále ještě vykolejené, a odešly od jeho domu. Vrátily se ke stromu. Mladý statkář ještě chvíli postával ve dveřích naprosto ohromen tou zvláštní návštěvou.

„Tak jaké bude počasí? Podle mě, nebo podle tebe?“ mračila se na Skutečnost Představa. „A co kdybychom se nehádaly? Lidé stejně žádné naše počasí neocení. Zkusme vytvořit nějaké společně. Mír, sestřičko?“ natáhla ruku k zlatovláscce Skutečnost. Ta se zadívala na svoji dlouholetou společnici, odpůrkyni i sestru v jednom. „Dobře,“ stiskla ruku Skutečnosti Představa.

Společně se pak zadívaly na krajinu, zpátky na sebe a zase na krajinu. Napřed jim začaly cukat koutky, ozývalo se drobné frkání. Pak se rozesmály naplno a celé okolí se pokrylo ledem a sněhem. Vždyť co je pár lidí na zemi, ony dvě jsou přece Představa a Skutečnost!

(24.4., 25.4.) Jiří a Marek – mrazem nás zlek.

Dominika Ovčáčková

9. třída, ZŠ Zubří

Velikonoční překvapení

Po nádherné zimě se zase začaly ukazovat první známky toho, že tahle mocná panovnice ztrácí moc a přichází další část roku – jaro. Mezi ty největší a nejbližší svátky patří samozřejmě Velikonoce.

Já osobně tenhle svátek moc nemusím, protože jako holka z toho nevyvážnu bez šrámů po pomlázkách neboli tatarech, v tom horším případě po 'opravdu' oblíbe-

ném jalovci. Ale musím přiznat, že každoroční malování kraslic, pečení velikonočních beránek a zdobení domu a zahrady mě moc baví.

Minulý rok mé Velikonoce byly velmi 'divoké'. Sjela se k nám celá velká rodina, a protože bydlíme v malé malebné vesničce, přišli na koledu skoro všichni sousedé. A zrovna tentokrát kluci objevili nový hit, jak 'oživit' každoroční velikonoční probouzení... Nejen, že chodí nepřírozeně brzy ráno a zvoní na zvonky, jako kdyby hořelo, ale vymysleli něco, z čeho my holky nemáme vůbec radost – polévání studenou vodou. Rozhodla jsem se, že se nenechám napálit a vymyslím něco, čím ty kluky převezu. Díky tomu, že si moje kamarádka tímhle už prošla několikrát, věděla jsem, co mám čekat.

„Ahoj Kláro! Jdou na to takhle: ráno zazvoní u vašich dveří, ty jim otevřeš a oni se na tebe vrhnou s jalovci a pomlázkami. A až budeš úplně vyřízená tím, jak se budeš bránit, popadnou tě za nohy, za ruce, odnesou do koupelny, hodí do vany a pustí na tebe studenou vodu! No řeknu ti, není to nic příjemného! A oni se tím náramně baví. Takový výbuch smíchu jsem snad ještě neslyšela,“ popisovala mi Linda přes Skype svůj zážitek z loňských Velikonoc.

„No, to si děláš srandu!“ nechtěla jsem věřit. „Tohle si kluci vážně dovolí? A já jim za to ještě budu muset něco dávat???“

„Pěkná nespravedlnost, co? Ale loni jsem se smála i já, protože, když mě potom z té vany vytáhli, Radimovi uklouzly nohy na mokré podlaze a zahučel tam místo mě,“ hihňala se Linda a já jsem vyprskla smíchy při představě, jak se asi Radim tvářil.

Linda bydlí také na vesnici, ale někde Brna. Víska je to maličká, tudíž tam nebydlí moc lidí a kluků je tam docela málo. Zato jsou ale vynalézavější a mají o to víc ztřeštěných nápadů, takže nevím, která z nás to má horší...

Celé dny jsem dumala, jak to vymyslet a kluky přechytračit. Šla jsem se projít – chtěla jsem mít na přemýšlení klid, který u nás doma nenajdu ani ve sklepech. Byl nádherný, úplně jarní den! Slunce svítilo ostrými paprsky, pod nohama mi křupala stále ještě zmrzlá tráva a na stromech se třpytil poslední zbylý sníh. Prošla jsem skoro celou vesnici i celý les. Když jsem procházela kolem rybníka, napadlo mě skvělé řešení!

„Zastavím vodu! Ano, přesně takhle jim zkřížím plány. Proč mě to nenapadlo dřív?!“ zajásala jsem. „Budou hodně překvapeni, když jim voda nepoteče.“

Velikonoční pondělí se kvapem blížilo. S babičkou a mamkou jsme malovaly kraslice. Já nejradši zdobím voskem, babička nalepuje všelijaké nálepky a mamka vyškrabuje. Teta upekla tři krásné beránky a každému uvázala okolo krku barevnou mašli.

Bratránek s tátou vyklouzli, aby nařezali proutí na tatary, a určitě si zašli i pro jalovec. Nejspíš byli celí rádi, že nemusí utírat prach nebo umývat nádoby, maminka totiž v tom velikonočním shonu umí zaměstnat úplně každého.

„Klárko, přines mi, prosím, vajíčka!“ volala na mě maminka.

„Klárko, kde mám... takové to... No, s takovým tím...?“ ptala se nejspíš babička.

„Nálepky, babi? Ty jsou v druhém šuplíku,“ odpověděla jsem. Babička přesně věděla, že vím, co chce.

„Klárko, zajdi do komory pro mouku!“ ozvalo se zase z kuchyně. Všichni jsme se činili, aby svátky byly dokonalé.

A přišel večer před Velikonočním pondělím. Dávala jsem si pozor, abych se neprořekla o svém plánu před bratránkem, taťkou, nebo jiným klukem, protože potom už by moje královská lest nebyla k ničemu. Počkala jsem, až budou všichni spát.

„Dobrou noc, Klári. Hezky se na zítřek vyspi,“ popřála mi mamka a odešla do ložnice. Bylo asi půl desáté, celý dům už spal a přišla moje chvíle! Vyklouzla jsem z pokoje odhodlaná uskutečnit svůj ďábelský plán. První velká překážka na nebezpečné cestě k uzávěru vody cívá hned vedle - máme totiž papouška, který když se něco podezřelého hne, začne vřískat na celé kolo - probudil by i mrtvého - ale zase na druhou stranu, dá se velmi lehce podplatit. Miluje ovoce a já jsem na to připravená!

„Potvůrka jedna chytrá. Uplatit se nechá jen mangem. Ještě štěstí, že máme ty supermarket,“ pochválila jsem sama sebe, došla ke dveřím přes neskutečně rozvrzané parkety a pomalinku, potichoučku jsem je otevřela. Nakoukla jsem do chodby a rychle přeběhla ke klíčce s papouškem.

„Pépiků, to jsem já, Klára. Podívej, co jsem ti přinesl,“ chlácholila jsem ho šeptem a nabídla mu ovoce. Papoušek hned zareagoval. Chvilí jsem měla strach, že začne skřehotat, ale když jsem mu podala mango blíž, přitápnul k mřížce a nedočkavě se vrhnul na nabízenou dobrůtku. Zatímco si Pepča pochutnával, došla jsem do koupelny a nahmatala skříňku s uzávěry vody. Naštěstí jsem si vzala baterku, abych nemusela rozsvěcovat. Když jsem se ale podívala do skříňky, zarazil mě pohled na dvě páky. Bohužel, každá měla jinou barvu – červenou a modrou. Řekla jsem si, že to není bomba a že je vcelku jedno, za kterou páčku zatáhnu. A tak jsem zatáhla za obě a zavřela dvířka. Spěchala jsem z koupelny a málem jsem zakopla o kobereček u vany – uff - skoro jsem se natáhla jak široká, tak dlouhá... Proběhla jsem kolem klece - papoušek se naštěstí ještě ládoval posledními zbytky ovoce a mně si snad ani nevšiml.

„Doufám, že to zítra vyjde. Uvidíme, kdo se bude smát naposledy!“ S dobrým pocitem jsem zalezla zpátky do peřin a v úplném klidu usnula.

„Crrrrrrrrrrrrrrrr! Crrrrrrrrrrrrrr!“ ozvalo se u dveří v pět hodin ráno. Trhla jsem sebou a slyšela, jak někdo buší na dveře.

„Tak a je to tady, dámy a pánové. Další Velikonoce. Uvidíme, kluci, jak se vám bude líbit mé překvapení,“ radovala jsem se sama pro sebe. Ještě těsně před tím, než jsem vyšla z pokoje, jsem zapátrala v paměti, jestli jsem tu vodu opravdu vypnula. Ano, vypnula.

„Mami, jdu otevřít!“ oznámila jsem a šla jsem ke dveřím, na které bouchali kluci snad z celé vesnice. Trochu jsem se divila, jak to ty dveře mohou vydržet.

Už jsem držela kliku a otvírala. Byla jsem zvědavá, jak to dopadne. Jak se budou tvářit na to, jak jsem s nimi vyběhla. Otevřela jsem dveře a...

Čváááh! Čvááh!!! Byla jsem celá mokrá! Od hlavy až k patě! Nevěřila jsem svým očím! Kluci si s sebou vzali dvě velká vědra vody...

„Hody, hody, doprovody...“ vrhlo se na mě s pomlázkami asi pět kluků a další dva

s jalovcem. Skoro mě svalili na zem. A přesně jak říkala Linda – takový výbuch smíchu jsem u nich ještě neviděla.

„To si vypijete. Jen počkejte!“ křičela jsem na ně v tom zmatku, v tom vzteku a máchala rukama. Po chvíli mi to došlo – vždyť to nemá cenu, jsou přece svátky a tohle všechno k nim vlastně patří!! Začala jsem se smát na celé kolo. Když se na mě dostatečně vyřádili, seběhli se kolem mamky. Na mamku už voda nezbyla – jistě ji to mrzelo....

Kluci dostali krásnou výslužku – vybrali si kraslice, dostali vdolky a nějakou tu peněžní odměnu a ode mě ještě při odchodu pohlavek – samozřejmě ze srandy – a pár výhrůžek, že si to s nimi vyřídím, ale pořád jsme se smáli jako pominutí.

„Příští rok s námi zase počítej! Přinesem i vodu, tak se nemusíš mý!“ zažertovali a odešli ze dveří. Ještě dlouho mávali a viděla jsem je, jak spěchají k místní studni pro další várku vody. Zavřela jsem dveře a chystala se jít do koupelny pro ručník, abych se trochu usušila a převlékla, ale tatka mě předběhl.

„Kdo, sakra, vypnul vodu?! Kláro?!?“ zakřičel táta z koupelny.

Já se radši nenápadně vytratila do pokoje a říkala si, že sice mi ten 'dokonalý' plán nevyšel, ale prožila jsem Velikonoce, na které budu hodně dlouho – minimálně rok - vzpomínat.

Pavel Roman

8. třída, ZŠ Praktická a speciální Kroměříž

29. duben – Robert

Když jsme se s bratrem Petrem, mým dvojčetem narodili, bylo našemu bratřovi Robertovi už šest let. Napřed nás vozil v kočárku, a když jsme povyrostli, chodili jsme spolu ven. Dřív jsme bydleli v Bezměrově a lítali po venku s našimi psy Lajkou a Míšou a o prázdninách stanovali před naším domem. Pak jsme se přestěhovali do Kroměříže. Na Zachar. Robert byl už velký a odstěhoval se od nás, ale často za námi jezdí. Koupil si auto. A vozí nás v něm. Má hezkou holku. Jmenuje se Renata a plánují na říjen svatbu a taky dítě, ale naše mamka říká, že je to ještě brzy. Ale Robert si myslí, že ne. Renata tančí ve folklorním souboru. Je šikovná. Líbí se mi. Její maminka nám slíbila, že si v létě můžeme u nich na zahradě opíkat buřty. Už se těším.

S bratrem Robertem máme hodně společných zážitků. Minulý rok jsme spolu závodili na čtyřkolkách a tehdy nám slíbil, že od něj dostaneme k patnáctinám babety. A doopravdy jsme je 5. ledna dostali. Ten den jsme oslavovali s bratrem Petrem, dvojčetem, naše patnácté narozeniny a Robert nám je dovezl. Poděkoval jsem mu. Musím si co nejdřív udělat řidičák, ten zatím nemám, ale svou babetu jsem si už vyzkoušel. Jezdí dobře. A taky nás pozval do Zlína do cukrárny a do restaurace. Jen jednou mě bratr Robert naštvál, a to tehdy, když mi dal za krk opravdického živého hada. Nečekal jsem to a lekl jsem se.

29. dubna oslavíme jeho svátek.

Kristián Novotný

6. třída, ZŠ Praktická a speciální Kroměříž

Důvod proč mám rád duben

Protože mám narozeniny a je jaro a Velikonoce a jdeme tatarovat holky s tatary a jalovcem. A taky klepačkami jdeme vyklepat peníze a sladkosti. Jednou v dubnu, když jsem měl narozeniny, tak k nám přijel strých z Německa. Říkáme mu onkl a mamka a taťka mu říkají Walter. Přivezl nám plno sladkostí, dort a šampáňo. Když jsme to všechno snědli, tak jsme jeli do Brna do Bonga. Tam byla horolezecká stěna, autodrom, trampolína, klouzačka, skákací hrady, stolní hokej, tak jsme se tam vyřádili a pak jsme jeli do IKEI. Tam nám mamka koupila všem hranolky se sýrem a kečupem. Dostali jsme kelímky na pití a mohli si brát pití kolik jsme chtěli. To se nám moc líbilo. Pítí jsme si napouštěli sami z velkých automatů. Na druhý den jsme jeli na krytý bazén do Vyškova. Byl tam tobogán malý, který vedl dovnitř do bazénu a velký vedl ven do bazénu. Ve velkém bazénu byl vodní proud. Ve Vyškově jsme se byli podívat v Dinoparku. Byli tam všelijací dinosauři a hýbali hlavami a ocase. Nejvíce se mi líbil triceratops, protože mrkal očima a znázorňoval, že jí. Domů jsme přijeli až večer a k večeri jsme si dali párek v rohlíku. To byl bezvadný den a vše se stalo v měsíci dubnu.

Petra Vávrová

ZŠ Praktická a speciální Kroměříž

18. duben

18. dubna 2011 byl smutný den. Moje babička měla pohřeb. Zemřela dvanáctého dubna a měla jsem ji moc ráda. Po ukončení školy půjdu studovat do Holešova na pečovatelku, budu bydlet na internátě a dojíždět domů na víkend a v neděli pojedu zase zpátky do Holešova. Protože mě bavilo babičce pomáhat a starat se o ni, budu moct pomáhat ostatním lidem.

18. dubna 2012 budu mít patnáct let. Narodila jsem se v Kroměříži a bydlím v Sulimově. Ráda bruslím, hraji na hřišti s klukama fotbal, s holkama vybějenu. Umím taky nohejbal. Ráda tančím, poslouchám písničky a hraju na flétnu. Ráda si hraju se sestřenicí a bratrancem. Mají čtyři roky. A taky ráda venčím psy. Máme tři. Báru, Čarlího a Bada. Chodím s nimi na pole a hážu jim klacky. Nosí mi je zpátky. Když jsem se narodila, složila mi moje maminka krásnou písničku. Každé mé narozeniny oslavujeme tak, že maminka upeče dort. Nejraději mám čokoládový. Postavíme dva stoly k sobě, abychom se všichni vešli. Dáme na ně brambůrky, oplatky, křupky, oříšky a pro mě a mé sourozence otevřeme dětské šampaňské a pro mámu, tátu a starší sourozence dospělácký šampus. Popřát mi přijde dědeček a všichni mí sourozenci. Nejmladší je Martin, má sedm let, Erika dvanáct, Vlastík devatenáct a nejstarší Renata dvacet dva let. Ta už má své vlastní děti, takže jsem i teta. Letos si k narozeninám přeju dotykový mobil a nové kolo.

Až budu mít 20. narozeniny, chci je oslavit v naší vesnici v kulturním domě.

Petr Raszka

3. třída, ZŠ Mikoláše Alše Zlín

Jarní záhon

Jaro je roční období,
záhonek už je hotový.

Do důlku vložím fazoli,
musí se však pnout po holi.

Zasadím různá semena,
jen ať se zahrádka zelená.

Co to však vidím,
kde je má zahrádka,
na místě záhonku je krtčí hromádka.

Hromádka tady, hromádka tam,
však já ti ukážu, kdo je tu pán!

V pastičce lákavá žížala voní,
jak krtka znám, vyjede po ní.

Pak rychle zanesu krtečka k lesíku,
úrodu jistou sklídím do košíku.

Jarní voda

Vidím téci vodu po stráních,
znamená to snad, že taje sníh?

Je to tak, v potoce zvedá se hladina,
mám radost z toho, že jaro už začíná.

Na dvorku hrají si nová koťátka,
ve chlívku mečí mladičká kůzlátka.

Na větvích čerstvé pupeny pučí,
včelky se z květů pyl smetávat učí.

A potom na větvích uzraje ovoce,
spadnou listy, zas nastanou Vánoce.

Ještě že po roce vše se zas otočí,
zima odejde, jaro k nám zaskočí.

Radek Vacula

3. třída, ZŠ Velehrad

Jaro

Už je jaro,
to vím přesně,
rozkvetly i první třešně.
Včelky bzučí vesele písničku
na rozkvetlou kytičku.

Narcisy i tulipány,
září na všechny strany.
Šeřík také rozkvétá,
provoní nás do léta.

Duben

Už tu máme měsíc duben,
za kamny už nebudem.
Jaro je tu opět zpátky,
zajdeme si do zahrádky.

Rozkvétá tam plno kvítí,
sluníčko tu na ně svítí.
Travička se zelená,
bez čepky se chodit dá.

Uložíme rukavice,
a hurá do ulice.
Jaro už je tu!!!

Erika Ševců

3. třída, ZŠ Neubuz

Velikonoční zajíček

Velikonoční zajíček
má košíček plný malovaných vajíček.
Přišla za ním slepička,
chtěla po něm vajíčka.
Zajíček jí nechtěl dát
a slepička na něj kokodák.
Slepičko, snes si svoje vajíčko.

Jaro

Je po zimě, co se stalo?
No přece přišlo jaro.
Stromy kvetou a voní,
v květech se včely honí.
Sněženky zahrádky zdobí,
zvířátka mládřátka rodí.

Pomlázka

Kluci si pletou pomlázky
a holky si chystají barevné provázky.
Vyplatí je maličko,
než dostanou vajíčko.
Vajíčko pěkně barevné
do košíčku šoupneme.

David Habáň

5. třída, ZŠ Zlechov

Popletený duben

Na stromě rostou rajčata,
rozkvetla nám lopata.

Vrána kráká v holubníku,
prase sedí na truhlíku.

Kočka štěká před vraty,
velbloud pije s kořaty.

Už je duben, padá sníh,
pojedeme na saních.

Podjedeme Lysou horu,
pojedeme z kopce dolů.

Předjedeme horu ledu,
nabouráme pyramidu.

Kdo mi věřil, ten se chytil,
je to pravda nemilá.

Máme přece APRÍLA!

Adéla Zábojníková

5. třída, ZŠ Velký Ořechov

Jak to chodí na apríla

Na apríla – to je prima,
hned je teplo, hned je zima,
Nic špatného na tom není,
počasí se pořád mění.

Nachytáme maminku
na rozbitém talířku.
Potom zase tatínka,
že mu prase utíká.

Apríl

Jak to chodí na apríla?
Někdy je to vážně síla!

Šprýmaři se vyřádí
a nás vždycky napálí.

Jinak je to prima den,
svítí slunce, jdeme ven.

Za chvíli se ženem domů
apríl řádí, věříš tomu?

Johana Kovaříková

4. třída, ZŠ a MŠ Vysoké Pole

Slepíčí příběh

Jednoho dne v roce,
bylo to právě na Velikonoce.
Narodila se kuřecí holčička,
dostala jméno Ančička.

Kuřička to byla milá
a byla ona celá bílá.
S maminkou žila na dvorku,
kde měli i svou komůrku.

Ostatní byli rádi,
že Ančička s nimi kamarádí.
Pozdě chodila spát
a ráno musela brzo vstát.

Na dvorku se dobře měla,
zrního se přejídala.
Vyrostla z ní velká kráska,
našla si kohouta, byla to láska.

Z Aničky je dobrá máma,
na kuřátka si pozor dává.
Kohout jenom pyšně stojí
a všichni kolem se ho bojí.

Denis Palát

6. třída, ZŠ Křižná, Valašské Meziříčí

„Bezchybný aprílový plán“

Už se těším jako blázen
na první dubnový den.
A určitě nejsem sám.
Snad zůstane nevyzrazen
můj bezchybný aprílový plán.

Apríl už se blíží a co já?
Nechodím teď skoro ven
a vymýšlím stále více
aprílové žerty jen
na rodiče, kamarády, strýce.

„CRRR“ - budík řinčí
a je tady v dubnu první den.
Máma volá: „Zaspali jsme, ať to frčí!“
Škoda. Zrovna jsem měl krásný sen.

Rychle vstávám, všechno v spěchu,
umýt, obléct, tašku přes rameno hodím,
sotva lapám po dechu.
A v tom máma: „APRÍL.
Vždyť je teprve šest hodin.
Vrať se ještě do pelechu!“

Ve škole hned u dveří
přivítal mě kamarád,
kterého mám celkem rád.
On říká mi i někdy bratře.
Já snad očím nevěřím.
Hrůza. On má pravou ruku v sádře?!

Zeptal jsem se: „Co se stalo?“
„Nic. To by tak hrálo.“
„APRÍL“, řekl s úsměvem kámoš Luky
a sundal tu sádru z ruky.

Pak nás dostal učitel
s aprílovým testem,
odpoledne – já trpítel
propad jsem tátovým lestem.
Večer ještě nakonec
napálil mě bratranec.

A co můj bezchybný aprílový plán?
Měl fakt jednu chybu,
že jsem na něj nenachytil
letos ani rybu!
Vlastně na něj nezbyl vůbec čas.
Nevadí... Vždyť za rok bude apríl zas!

Milan Šimek

6. třída, ZŠ Emila Zátopka Zlín

Apríl

Aprílové výmysly
na ty kdekdo nemyslí.
Doběhne Tě ten i ta
nejši žádný filuta.

Aprílové zertování
máš i Ty snad něco k mání?
Sem s tím, už jsem zvědavý
čím a co nás pobaví.

Sbohem sněhy

Lyže dávám do sklepa
kolo beru ven,
když se jaro rozvoní
slunko koukne sem.

Sbohem sněhy, jděte spát
jaro chci teď přivítat.
Už Tě zimo nemám rád,
v dubnu chci se s jarem smát.

Proutek vrbový

Duben venku zavoní
jdem na proutek vrbový
otloukej se písťaličko
zimy zbývá již maličko.

Pomlázka se připraví
kraslice se obarví
a až přijde pondělí
beránkem nás odmění.

Svátky jara oslavíme
se zimou se rozloučíme
spořádáme vajíčka
co nám dala babička.

Duben venku zavoní
sbohem proutku vrbový
čeká nás dnes písnička
od jarního sluníčka.

Lucie Bouchalová

7. třída, ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Jaro je tu

Jaro je tu, slunce svítí,
na louce rozkvetlo kvítí.
A na malém rybníčku
uvidíme kachničku.

Žlutavá housátka vesele štěbetají,
čmeláci z krokusů nektar sají.

V dubnu je počasí nestálé,
slunce se rychle střídá s mraky.
Občas z nebe spadne vločka,
zimo jdi spát, zavři očka.

Apríl je tu, bude sranda,
žertík malý vyvedem.
Napálíme kamarádky,
pak se tomu zasmějem.

Konec dubna už se blíží,
zapálíme košťátka.
Zimu celou vyženeme,
máji otevřeme vrátka.

Duben

Život v dubnu jenom bují,
všichni si ho užívají.
Sviť sluníčko zlatým světlem,
s láskou pohlad' zemi teplem.

Duben je čtvrtý měsíc v kalendáři,
slunce na obloze září.
Apríl je tu, bude sranda,
napálí mě Petr, Standa.

V dubnu si já dortík dám,
vždyť narozeniny mám.
Pár dáreků dostanu, budu moc ráda,
kámošky dojedou, to je paráda.
Poslední duben je mi hej,
to čarodějnice mají rej.
U ohně budeme písňě pět,
čarodějnice mají slet.

Jaro už voní, šumí háj,
vždyť zítra začíná měsíc máj.

Velikonoce

Hned slunce svítí jako v létě,
hned taky deštěk přepadne tě.
Studený vítr a taky chlad,
ještě se zima nechce vzdát.

Velikonoce už jsou tu zas,
pomlázky, vajec a lásky čas.
Tatínci proutí už nesou,
kluci si pomlázky pletou.
Maminky beránka cukrují,
děvčata vajíčka malují.

Zazelená se travíčka,
všude se barví vajíčka.
Pomlázky se chystají,
pentličky se stříhají.

Kůzlátko růžky vystrčilo,
všude je veselo, všechno se probudilo.
Vrostlo velikonoční osení,
může začít jarní slavení.

Tereza Šrámková

9. třída, ZŠ Zubří

Velikonoce

Stejně jako každým rokem
bílé plachty sněžných krás,
odešly svým ladným krokem
za rok ovšem přijdou zas.

Čas, kdy broučci vylézají
ptáčky letí z dálných cest,
vůně jara dech nám tají
všechno kolem začne kvést.

Většinou je tahle doba
známá jarním pořádkem,
pečlivě vše zameteme
svým březovým košťátkem.

Prvním dubnem začíná nám
aprilové počasí,

vzít si deštník to nám radí
televizní rozhlas.

Velké svátky Velikonoc
to jsou krásné tradice,
dívky mají připravené
malované kraslice.

Chlapci chodí po vesnici
pro vrbové proutky
šmigrustovat dívkám nožky
dostávají choutky.

Hned jak ráno vyjde slunce,
když už rosa opadá,
vyjdou chlapci do vesnice,
takhle se to dělat má.

Dívka čeká ustrojená
nejlépe však v sukýnce,
v rukou drží vlastnoručně
malované kraslice.

Chlapec jemně vymrská ji
aby zdravá byla dál,
ona za to mašli z lásky
do tataru zamotá.

Natálie Maléřová

9. třída ZŠ Zubří

Pestrobarevný duben

Jurášův poklad dnes můžeš získat tím,
že napíšeš o dubnu svůj vlastní rým,
pohádku, scifi, či drama i povídku,
už teď mám z toho gulášovou polívku.

Bylo to jednou o jarní neděli,
dala jsem na stůl své psací potřeby.
V hlavě však nesvítíl můj nápad žádný,
nevoněl inkoustem papír, byl prázdný.

Oknem se začal drát dubnový vánek,
odfoukl z místnosti pryč zimní spánek.
Tužka se rozběhla na prázdné řádky,

duben je tady, tak pojď do pohádky:
Sněženka vykoukla ze žluté trávy ven,
konečně sníh je pryč,
tak všichni pojďte ven.
Sněhové vločky teď ulehnu k spánku,
nadvládu nechají paprskům, vánku.

Ten jarní vánek tak zavoní sladce,
za to my vděčíme přírodě matce.
Stromy svou mízou větve si naplní,
sluneční svit modrou oblohu oslní.

Jaro se probouzí, doznívá jeho sen.
Těším se radostně na každý nový den.
Slimák se brouzdává studenou rosou,
čmelák se potkal se sousedkou vosou.

Berušce na louce svatba se chystá,
bere si motýla, je to věc jistá.
Moucha se chichotá ve vonném ráji,
společně s komárem na „schovku“ hrají.

Pavoučí slečna se pyšní svou sítí,
čeká, až ženicha do ní si chytí.
Potom ho omotá svou zlatou nití,
láska jim vykvete jak jarní kvítí.

Mravenci domeček staví si do patra,
malá miminka budou mít natotata.
Vlaštovky od moře z „dovčí“ se vrátily,
vrabci si mysleli, že se jim ztratily.

Denisa Vlčková

9. třída, ZŠ Komenského / Zlín

Apríl

Apríl to je vtipů čas,
smějeme se zas a zas.
Žerty má přec každý rád,
pojďte se teď se mnou smát.

Ráno čile vyskočím,
do ticha hned zakročím.

Sestru tu jsem lechtala,
ta se tedy chechtala!

Další žerty připravuji,
něco v koutě tajně kuji.
Do boty dát vidličku,
sečkejte tu chvíličku.

Mamce teďka schovám tašku,
jdu poškádlit ještě brášku.
K ponožkám do šuplíku,
strčím mouchy v pytlíku.

Teď už musím do školy,
plnit naše úkoly.
Otázky mi v hlavě hučí,
proč se dneska vlastně učí?

Vždyť je svátek vtipu, žertu,
pošlete ty knihy k čertu!
Ve škole se tajně plížím,
ke kabinetu se blížím.

Když jsem dveře otevřela,
úča letí jako střela.
Co tu chceš ty darebnice?
Ihned se vrať do lavice!

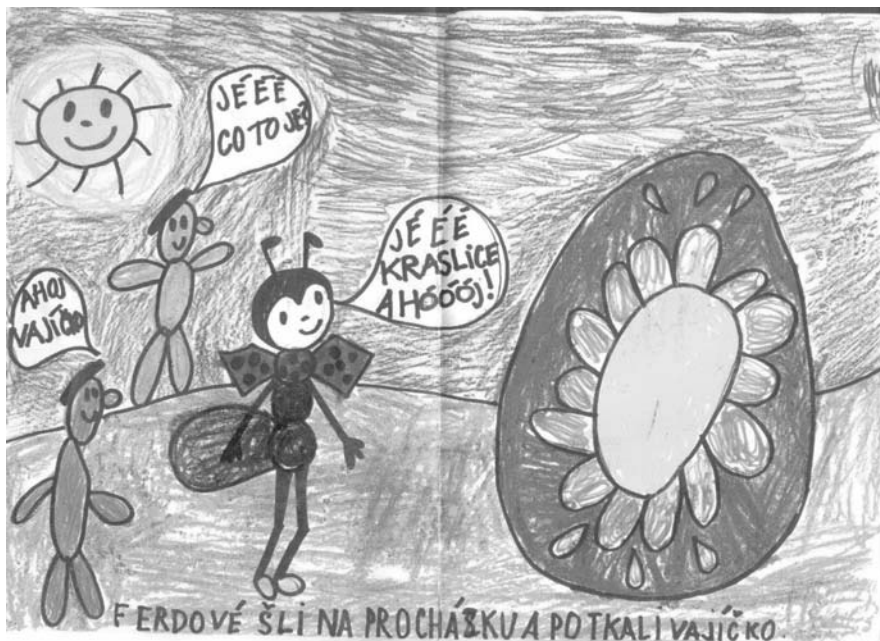
Sklesle pádím do třídy,
vezmu zbytek od křídly.
Rozdrtím ho na kousky,
strčím jí ho do housky.

Když si naše třídní kousla,
v obličejí barva houstla.
Jako krocan zrudla hned,
už nemá hlas jako med.

Kdo to proved? Přiznejte se!
Každý se hned strachem třese.
Já pak místo dobré známky,
dostanu hned tři poznámky!
Najednou tu zvoní konec,
aprílu je štěstí konec.

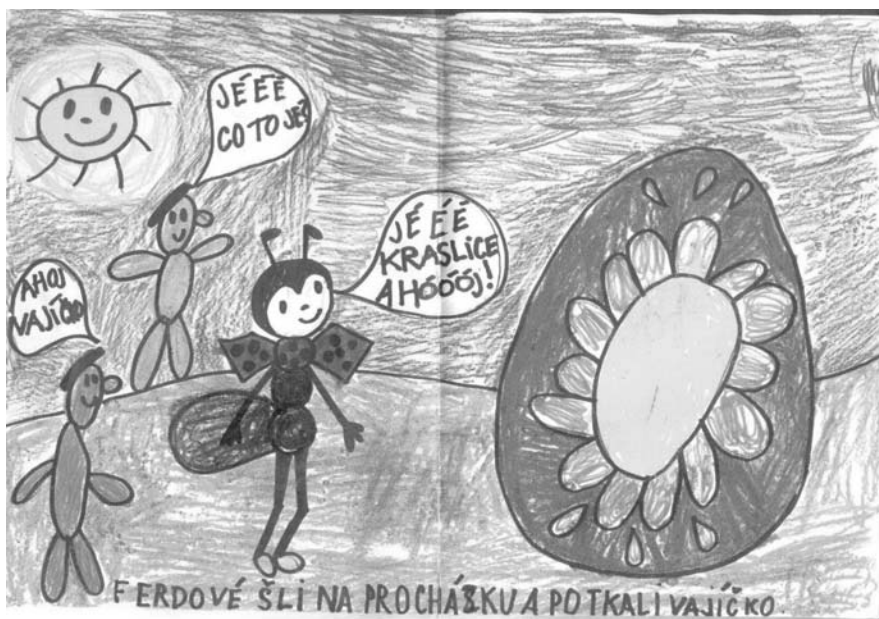
Kryštof Vales

2. třída, ZŠ Jarošov

Kouzelný koník je zachránil.

Ednesl je k
hoře slé
šáby

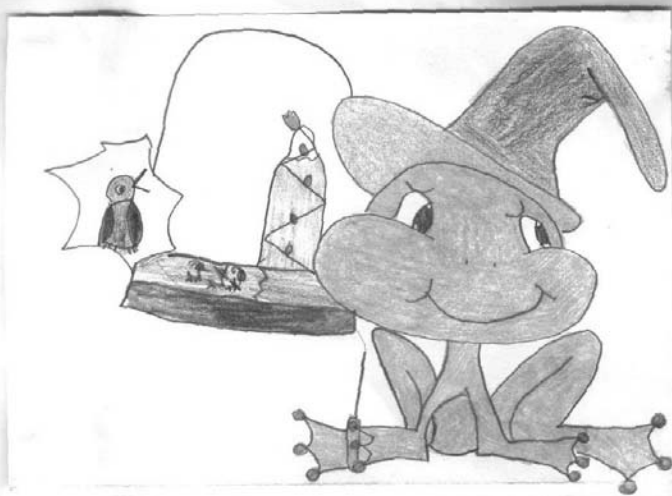
Dal jim meč a kouzelný lektvar.

Drak je nechtěl ke slíšávkě pustit.

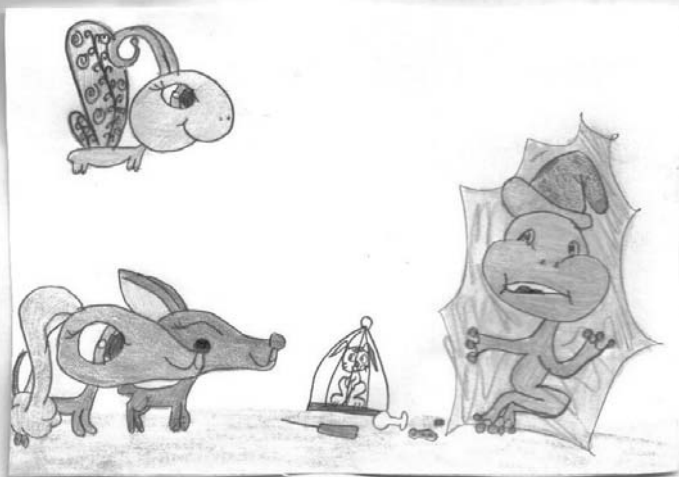
Bejsek draka sabil.

Došli k šábě.

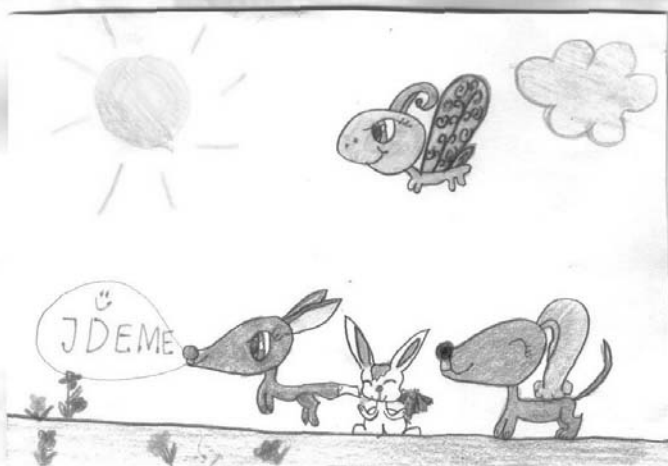
Nechtěla sajička pustit.

Hodili po ní lektvar.

Lajčeka je volný.

Velikonoce jsou zachráněny. Jdou slavit.

KONEC

Marie 8 roků
Jančíková

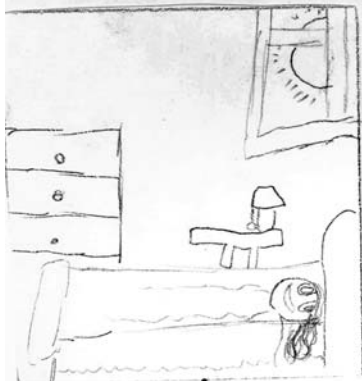
Sarah Sabaková

4. třída, ZŠ Vsetín, Trávníky

OSLAVA NAROZENIN

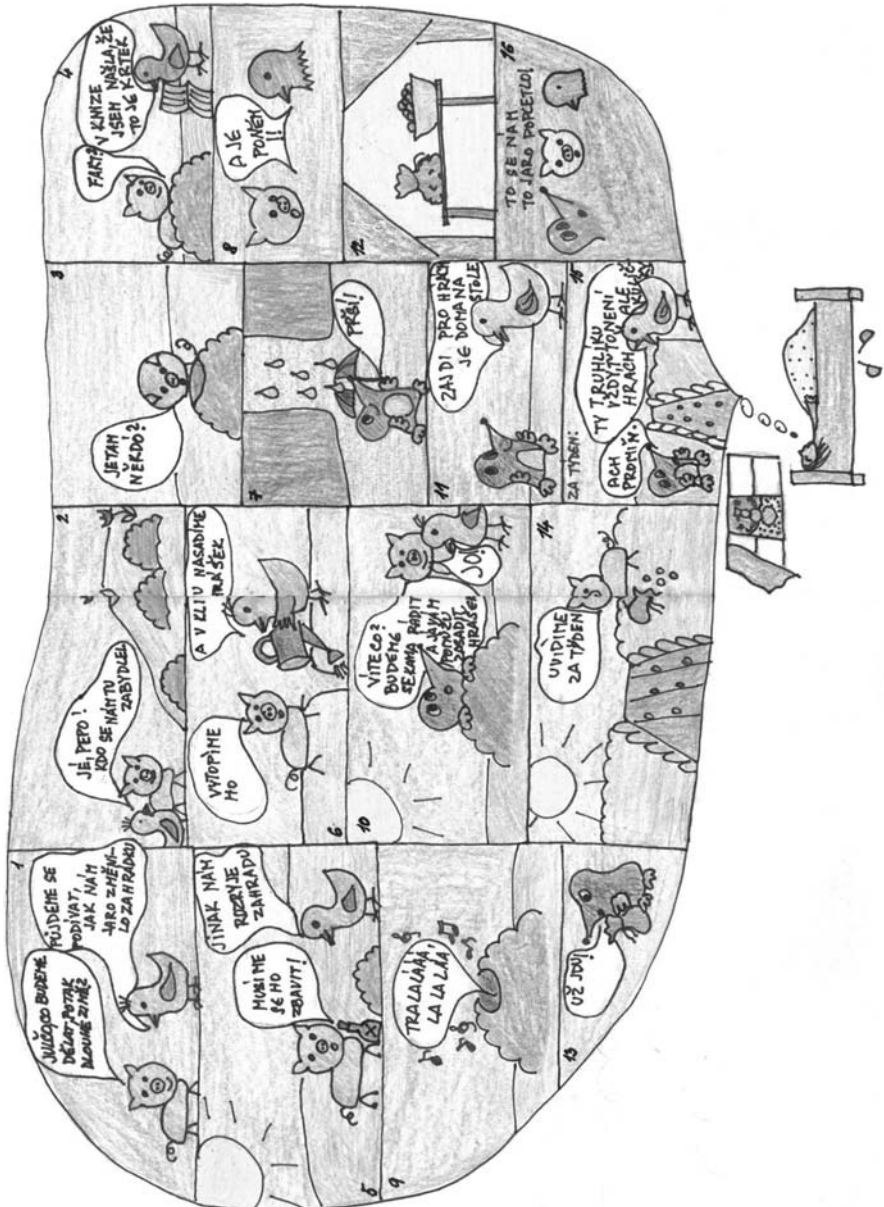

Jaroslav Trkovský

4. třída, ZŠ Louny

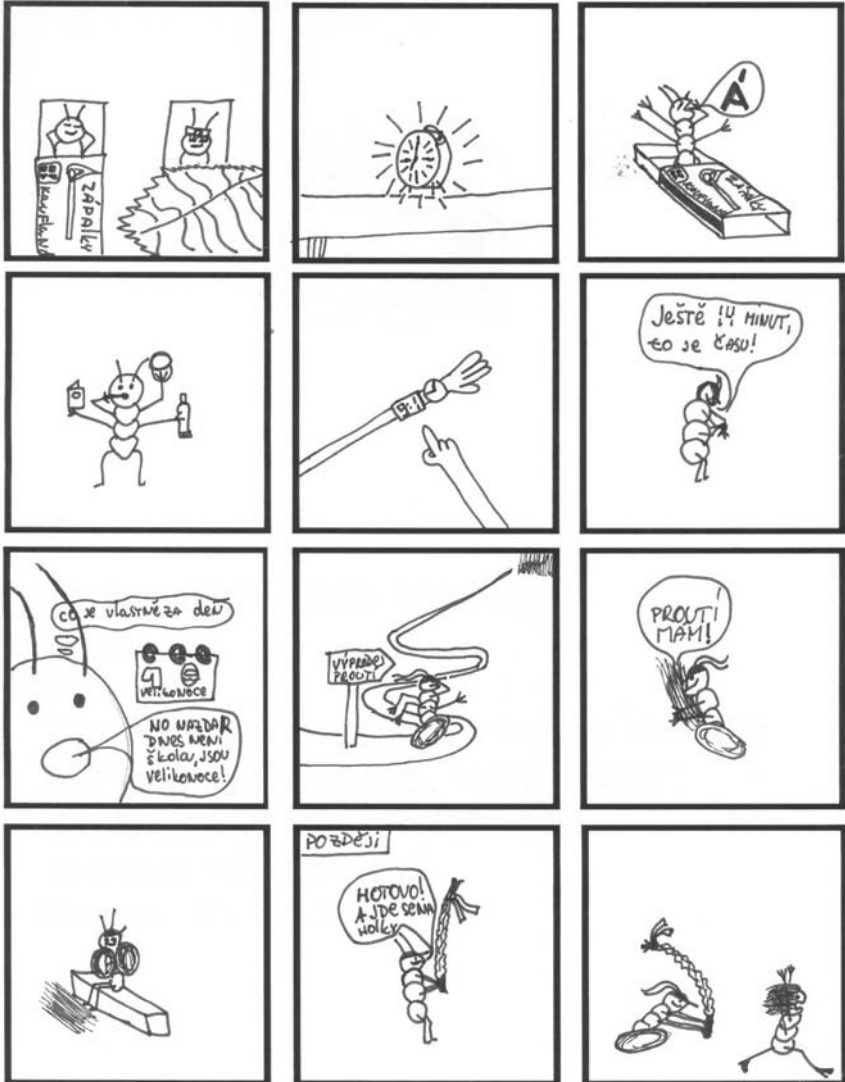
Dorota Ingrová / Veronika Maria Kučerová
 4. třída, ZŠ Velehrad

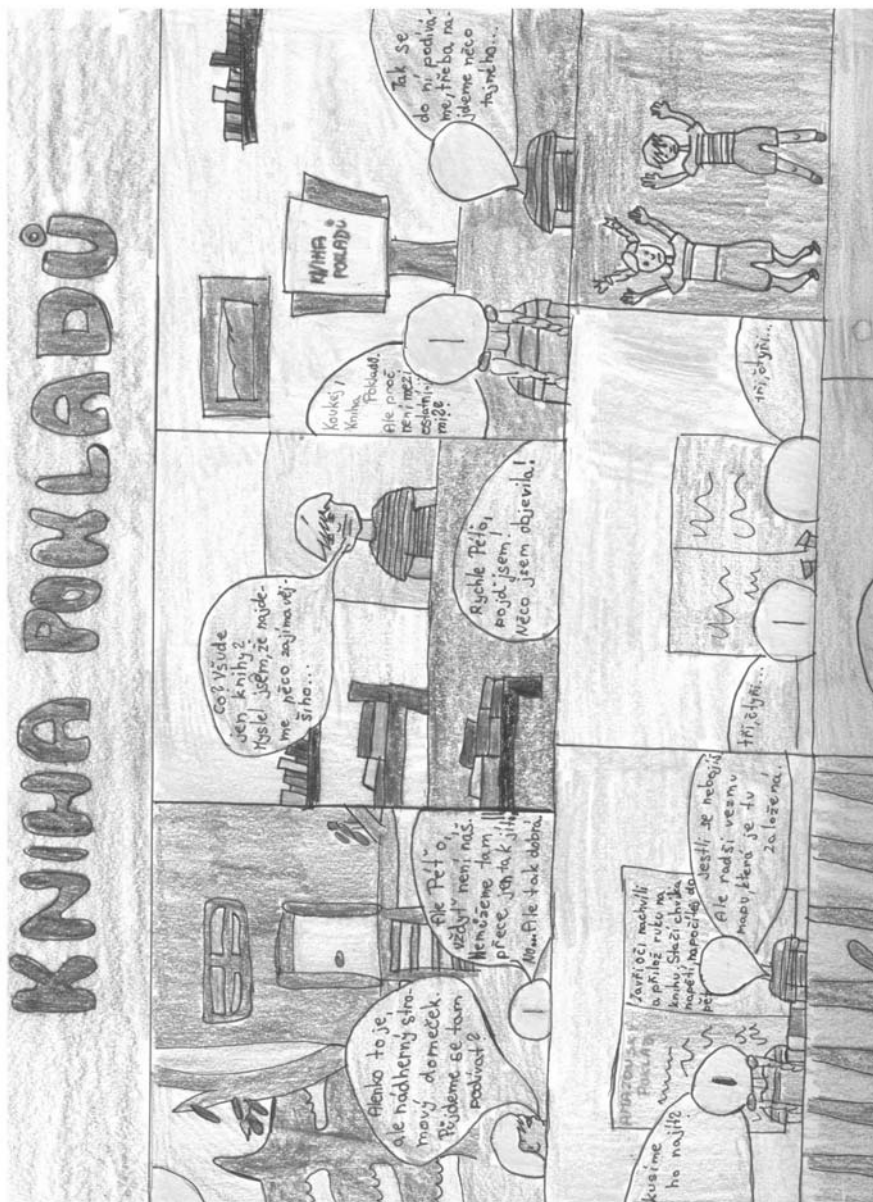

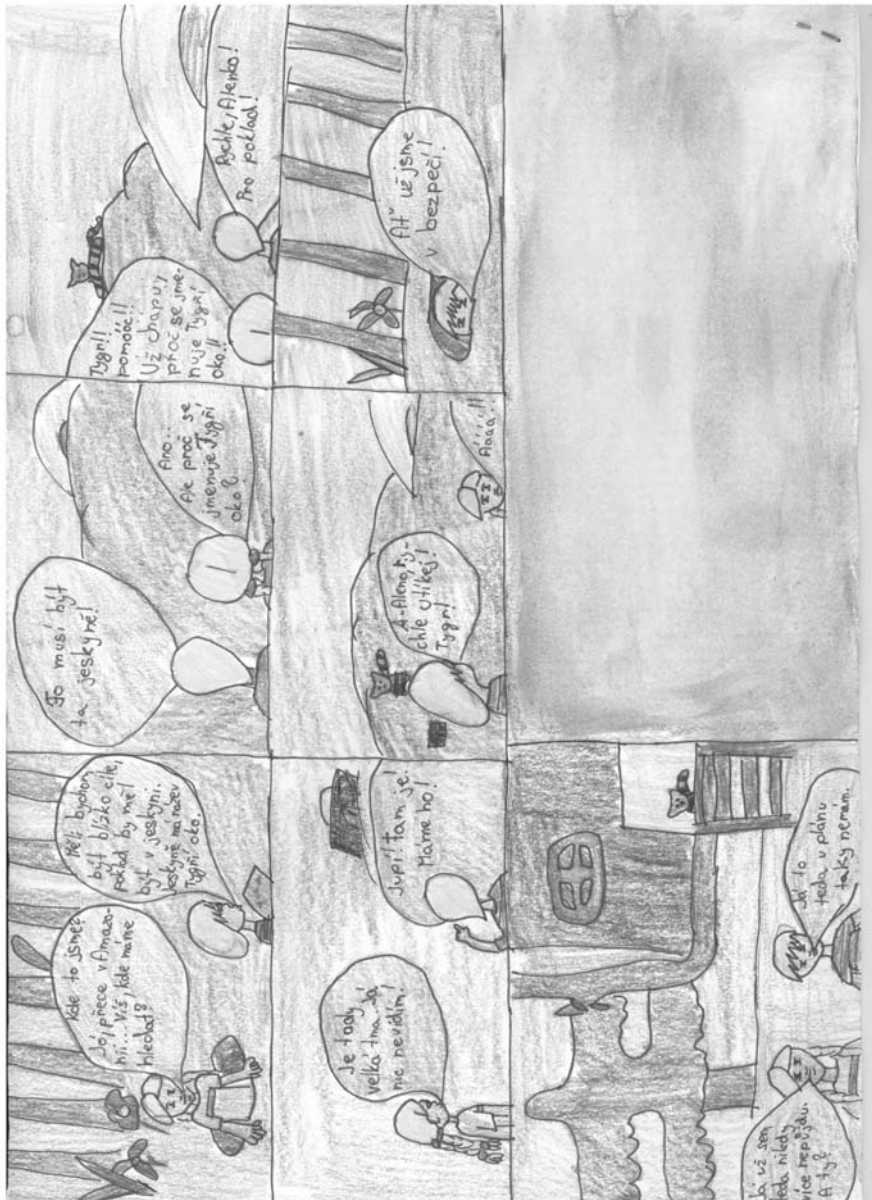
Jan Kovář

7. třída, ZŠ Vsetín, Rokytnice

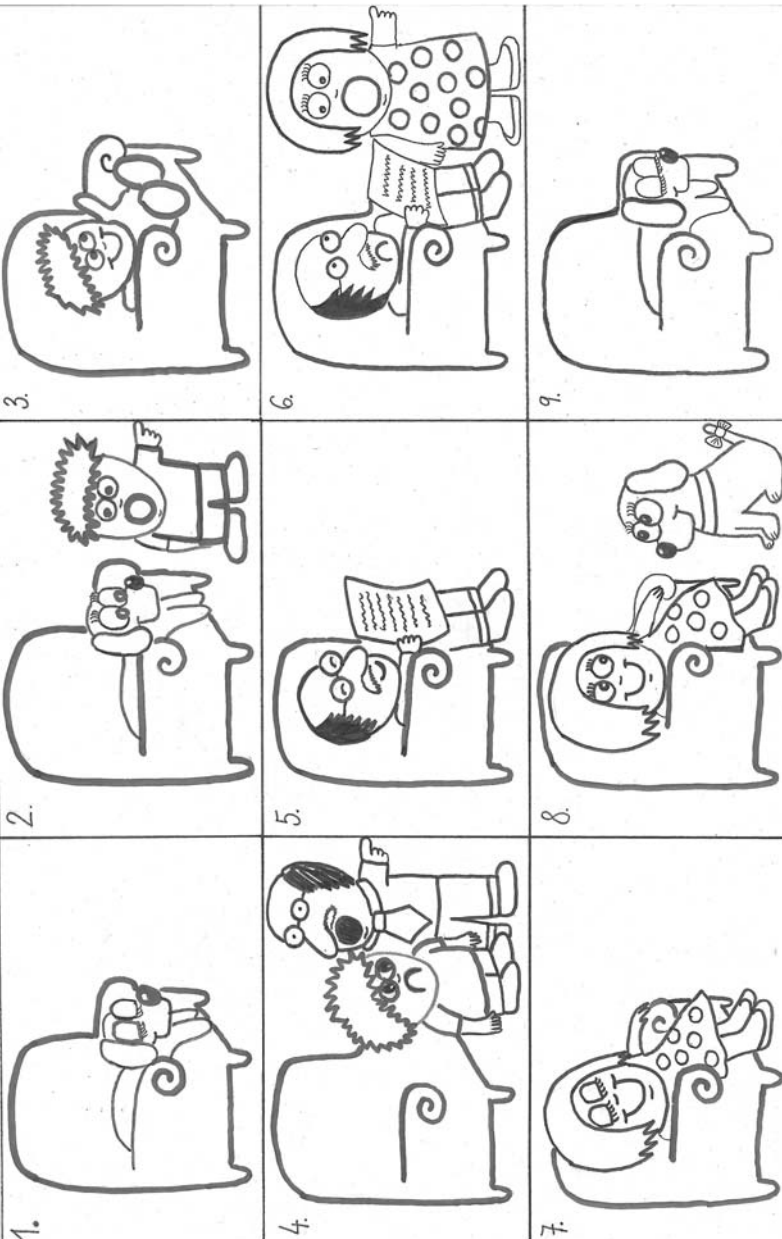
VELIKONOCE U MRAVENČU

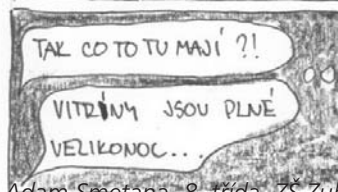
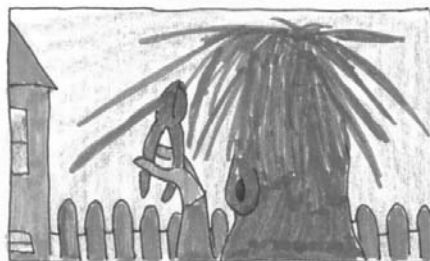

ŠTĚNĚ HLAVA RODINY

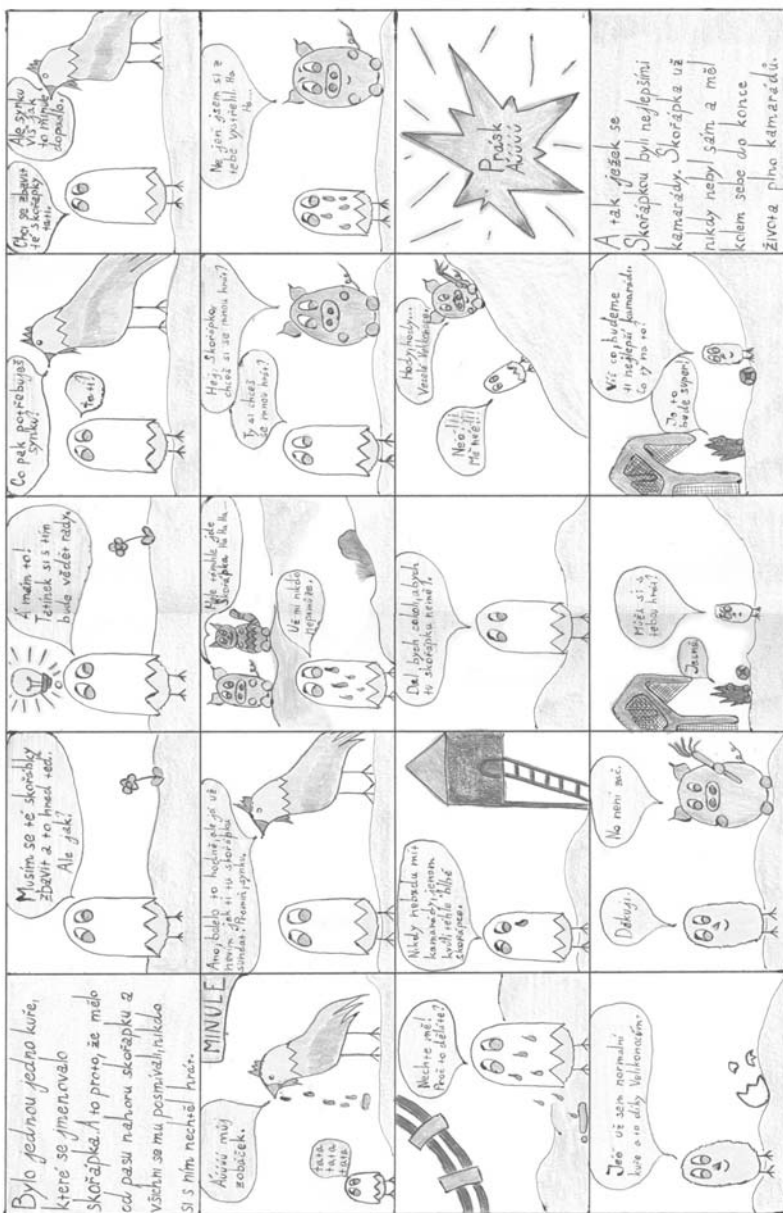
Adam Smetana, 8. třída, ZŠ Zubří

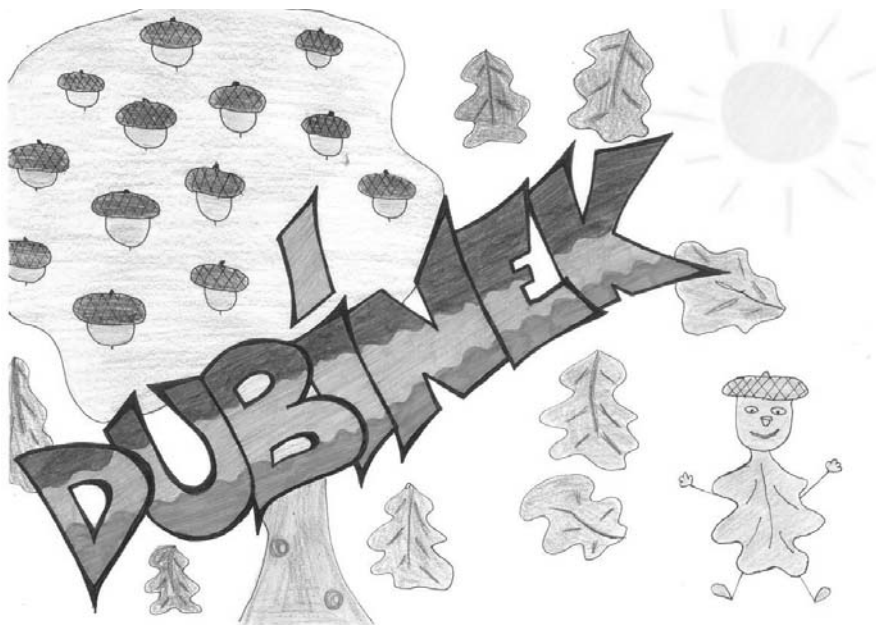
Stanislav Ondřej
8. třída, ZŠ Zubří

SKOŘÁPKA

Noemi Koutná / Helena Hradílková

9. třída, ZŠ TGM, Bystřice pod Hostýnem

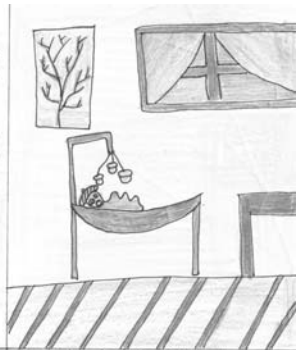
<p>Existuje jeden velký dub a každý obdívá je jeho velikost. Jednou se stalo něco mocného.</p>	<p>Jeden malinký žalud spadl na zemi a kečel tam tak oběhával dokud nezazl pánket první dubový dešť.</p>	<p>No a když už dešť ustnul a svítilo slunce malinký žalud pukl. A tak se narodil Dubínek.</p>	
	<p>Proč jsem tak sám?</p>	<p>Bum!</p>	
<p>Když Dubínek dospěl uvědomil si že je na světě sám a bylo mu smutno.</p>	<p>Šel mi majetkou přijde kysele. Nemim šimne a mějsem veselý Dubínek ty sám.</p>	<p>Když brečel jeho slzy spadly na žalud a tam za chvíli puknul láskou.</p>	<p>Z malého žaluda vyšel káa krásný Dubínek.</p>

Jakmile Dubemek spatřil Duběnku, okamžitě se do ní zamiloval.

Matný Dubemek postavil dům, aby měl s Duběnkou kde bydlet. Duběnka byla moštem a Dubemka moc chválila.

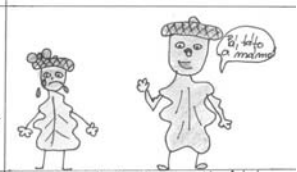
Ze nudy čas se jim nahodil syn. Jmenoval se Liam.

Když měl Liam 1. narozeniny, zasadila Duběnka na zahradě dub.

Jak čas ubíhal, tak Liam předstíral nejoblíbilější mamku a pak i tatku.

Liam se rozhodl jít do světa. A tak se rozloučil s mámou a tatkou. Maminka kvůli odchodu Liama měla i slzy.

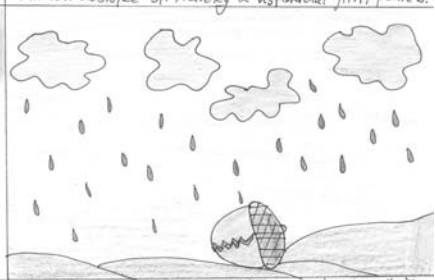
Ve světě pozoroval spoustu krás přírody a začal do vedlejšího města.

Když se vrátil domů jeho rodiče už ho nepoznali. Liamovi došlo, že spí mrazy a uspořádal jim pohřeb.

Liam si postavil svůj nový vlastní dům na vyrostlém dubu na zahradě svých rodičů. Zabýděl se a staval se o zahradu.

Večer, když usnul, začalo pršet a venku ve vedlejšího městečku spali úplně mrazem. Začal. A jak do dopadne? Najde si Liam svoji přítelek?

Vítězové krajského kola dětské literární soutěže Český rok

PRÓZA

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Václav Hrabinec, ZŠ Velehrad
2. Jakub Žák, ZŠ Mikoláše Alše Zlín
3. Jaroslav Hynčica, ZŠ Neubuz

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. Klára Machů, ZŠ Uherský Brod
2. Martin Tomšíček, ZŠ Neubuz
3. Monika Slezáčková, ZŠ Emila Zátopka Zlín

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Josef Mocňák, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí
2. Andrea Ovčáčková, ZŠ Zubří
3. Lukáš Bill, ZŠ Zubří

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Ondřej Mertlík, ZŠ Gymnázium Otrokovice
2. Lucie Hůtová, ZŠ Kunovice U Pálenice
3. Dominika Ovčáčková, ZŠ Zubří

V. kategorie (praktické a speciální školy)

1. Pavel Roman, ZŠ Praktická a speciální Kroměříž
2. Kristián Novotný, ZŠ Praktická a speciální Kroměříž
3. Petra Vávrová, ZŠ Praktická a speciální Kroměříž

POEZIE

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Petr Raszka, ZŠ Mikoláše Alše Zlín
2. Radek Vacula, ZŠ Velehrad
3. Erika Ševců, ZŠ Neubuz

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. David Habáň, ZŠ Zlechov
2. Adéla Zábojníková, ZŠ Velký Ořechov
3. Johana Kovaříková, ZŠ a MŠ Vysoké Pole

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Denis Palát, ZŠ Křížná, Valašské Meziříčí
2. Milan Šimek, ZŠ Emila Zátopka Zlín
3. Lucie Bouchalová, ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Tereza Šrámková, ZŠ Zubří
2. Natálie Maléřová, ZŠ Zubří
3. Denisa Vlčková, ZŠ Komenského I Zlín

KOMIKS

I. kategorie (1. - 3. třída)

1. Kryštof Valeš, ZŠ Jarošov
2. Marie Jankůjová, ZŠ Velehrad

II. kategorie (4. a 5. třída)

1. Sarah Sabaková, ZŠ Vsetín, Trávníky
2. Jaroslav Trkovský, ZŠ Louny
3. Dorota Ingrová / Veronika Maria Kučerová, ZŠ Velehrad

III. kategorie (6. a 7. třída)

1. Jan Kovář, ZŠ Vsetín, Rokytnice
2. Kateřina Janečková, ZŠ Vsetín, Rokytnice
3. Veronika Surá, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

IV. kategorie (8. a 9. třída)

1. Tomáš Cáb, ZŠ Zubří
2. Stanislav Ondřej, ZŠ Zubří
3. Noemi Koutná / Helena Hradílková, ZŠ TGM, Bystřice pod Hostýnem

Český rok - Duben

aneb Kde končí svět?

Almanach vítězných prací literární soutěže dětských autorů
Zlínského kraje 2011/2012
Vsetín 2012

Vydáno v rámci projektu Klubu dětských knihoven SKIP KDE KONČÍ SVĚT?
Spolufinancováno Zlínským krajem a Ministerstvem kultury ČR

Práce nebyly jazykově ani stylisticky upravovány.

Vydala Masarykova veřejná knihovna Vsetín v roce 2012
Dolní náměstí 1356, 755 01 Vsetín, tel.: 575 755 141
www.mvk.cz, mvk@mvk.cz

Sestavil Jaroslav Sochora
Grafická úprava a tisk: Exodus, grafické studio
Ilustrace Tomáš Cáb

Počet stran 68
Náklad 150
Vydání první

ISBN 978-80-904967-0-5

skip

